NUMMER 2 - 16 MAART 1981 - FL. 3,50

Vinyl

PERE UBU

PERE UBU

INCLUSIEF FLEXIDISC

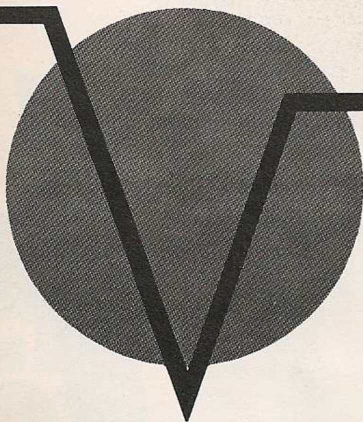
Photo Graphics: John Groot Model: Truly Rozenberg Thanks to NS Rotterdam

HADDOCK RECORDS

VAN OLDENBARNEVELTSTRAAT 152
3012 GX ROTTERDAM — HOLLAND
PHONE 010 135656 — TELEX 24427

COLOFON

Vinyl is een uitgave van
Stichting Vinyl
3e Oosterparkstraat 84
1091 KB Amsterdam
telefoon 020-935127

postbus 43030
1009 ZA Amsterdam

Vinyl verschijnt maandelijks

REDAKTIE
Stephen Emmer
Mark Honingh
Harold Schellinckx
Arjen Schrama
Frans Hemelaar
Dick Koopman

MEDEWERKERS
Peter van Griensven
André Bach
Oscar Smit
Frits Molenaar
Jacqueline Buys
Willem de Ridder
Ann Bouwma
Frans Hagenaars
Geart de Wijert
Klaus Mäck
Babe
Nanda

FOTOGRAFIE
Peter Cox
Arjen Schrama
Evelyn
Anton Corbijn
Arthur Nieuwenhuys
Roy Tee
Frans Jansen

VORMGEVING
Rob van Middendorp
Hans Meeusen
Toni Mulder

PLATENCOÖRDINATIE
Stephen Emmer

ADVERTENTIES
Frans Hagenaars (020-226821)
Frans Hemelaar (020-739181)

DRUK EN ZETWERK
SSP Amsterdam

OPLAGE
5000 stuks

Vinyl is een muziekblad, dat maandelijks verschijnt, en zich richt op moderne en experimentele muziek, met extra aandacht voor kleine beginnende bands.

Bij de start van dit nieuwe blad zijn we ook begonnen met de opbouw van een archief. Hiervoor willen wij gebruik maken van de jaargangen (of nummers) van Sounds en New Musical Expres, vanaf 1977. Schrijf even een briefje als je denkt ons hierbij te kunnen helpen.

Voor de aanvulling van ons Signalement willen we graag meer informatie, betreffende groepen die optreden, uit het kleine circuit. Graag even een berichtje.

Bands die in aanmerking willen komen voor het uitbrengen van een flexidisc, en hun muziek binnen het kader van het blad zien, kunnen schrijven of een demo, (liefst cassette) opsturen naar postbus 43030-1009 ZA Amsterdam. De aanloopkosten à 300 gulden zijn voor de band.

Een jaarabonnement (12 nummers) is mogelijk door storting van 35 gulden op postgiro 4306590 of op Rabobank rekeningnummer 3936.86.620 t.n.v. Vinyl 3e Oosterparkstraat 84 Amsterdam.

blurt

WE'RE HERE BECAUSE WE'RE BLURT . . . OOIT DE KOP VAN EEN ARTIKEL IN EEN ENGELS VROUWENBLAD, WAS HET TEVENS DE INSPIRATIE TOT HET VINDEN VAN EEN GROEPSNAAM VOOR HET TRIO BLURT (UIT STROUD, OP DE KAART EEN KLEIN RONDJE IN DE BUURT VAN BRISTOL).
ANDERHALF JAAR BEZIG, EEN SINGLE UIT IN EIGEN BEHEER KORTWEG 'GET' GEHETEN EN SINDS KORT TE BELUISTEREN OP DE DUBBELAAR 'FACTORY QUARTET'. EN TEGEN DE TIJD DAT DIT GEDRUKT STAAT KOMT HUN EERSTE 'HELE' ELPEE UIT OP HET ARMAGEDDON-LABEL 'BLURT IN BERLIN'. EEN LIVE-PLAAT DUS.
BLURT: TED MILTON PERFORMER/SAXOFONIST/ZANGER, BROER JAKE OP DRUMS EN PETER CREESE OP GITAAR.

Dat Blurt één plaatkant heeft opgenomen voor het bekende Factory-label heeft waarschijnlijk meer aandacht op de groep gevestigd dan anders het geval zou zijn geweest. Ted is evenwel niet zo te spreken over Factory. Althans in gebaar, want een gelaten schouderophalen is in eerste instantie de enige reactie.
Je bent dus niet zo tevreden.
Ted: *Nou, we zijn de enigen niet, maar niemand wil natuurlijk aan de bel trekken.*

Triangel

Vóór Blurt was er niets . . . tenminste geen muziek. Ted had een poppentheater, waarmee hij zelfs in de Melkweg heeft gestaan. *Ik had toen een heel ander contact met het publiek, het beeld vormde zich via m'n oren, omdat ik nooit kon zien wat er daarbuiten gebeurde.*
Ook voor Jake en Pete is Blurt de eerste band en door de ongebruikelijke samenstelling van instrumenten wordt Blurt soms als 'incompleet' ervaren. Het is maar hoe je het hoort.
Normaal hebben bands als opzet een vierkant, maar wij vormen een triangel. Pete speelt bijvoorbeeld heel simpele figuren als ritme en Jake drumt erg sterk. Je kunt heel goed de bas door gitaar vervangen als ritme-instrument.

Het principe dat iedereen muziek kan maken . . .

Drie weken lang heb ik saxofoon geoefend. In het begin ging het zo slecht dat ik halverwege niet meer kon spelen, m'n hele onderlip lam. Physiek niet sterk genoeg. Maar nu merk ik dat ik door oefening iets heb verloren, wat ik toen wel had . . . geluiden, noises. Oefening baart blijkbaar niet altijd.

Afrekening met het poppentheater en alles wat daaromheen hangt komt eruit in 'Puppeteer': *Puppeteers of the world unite / don't make love make war / fight the paper maché / untill your fingers are sore / Puppeteers of the world unite / don't be cool be uptight / keep two fingers upright / and be a bloody bore . . .*

Want je verstaat natuurlijk niet veel als iemand z'n teksten er nogal razend uitgooit en af en toe een moord-gebaar is ook maar een hint. De titel van een nummer wil nog wel eens helpen. My mother was a friend of an enemy of the people (b-kant van de single) kondigt Ted tijdens het optreden aan met *If you have a mother, you probably have a father too . . . oh, that makes sense, I should remember that ones.*

Blurt, een vijand te vriend of helemaal geen vriend? *Misschien wil ik dat idee wel een beetje uitlokken, ja . . . alhoewel.*
Hoe dan ook, het nummer is een satire op cliché's, zoals in zijn teksten de ironie het meestal wint van de verontwaardiging over dingen die 'scheef' zijn. Hoewel er onmiddellijk aan wordt toegevoegd dat ze nergens een boodschap aan hebben en niet politiek zijn.

Factory

Blurt gaat binnenkort naar Amerika voor de eerste toer in de States. Drie weken. **Ted:** *De single loopt daar wel aardig en het Factory-label is er inmiddels ook nogal in zwang (fashionable) . . .*

Hoe zijn jullie in contact gekomen met Factory?

Tijdens een van onze eerste optredens, in Manchester. Tony Wilson, de prima donna van Factory, kwam naar ons toe en zei: jullie moeten eigenlijk een single opnemen. Dat leek ons natuurlijk wel wat. Weer later zei hij dat het maar een hele plaatkant moest worden.

Wat nu op Quartet staat . . .

Ja, maar het punt is dat dat materiaal al bijna een jaar oud is. Vorig jaar april hebben we dat al opgenomen, maar sinds die tijd is er gewoon niks gebeurd. Zo werken ze nou eenmaal bij Factory. Uiteindelijk hebben we vorig jaar zomer zelf maar een single opgenomen. Want als je als band nog nooit wat hebt uitgebracht, dan is het wel zaak dat het een beetje snel gebeurd. Je zou hebben verwacht, dat Factory na die single zou zeggen 'piss off' maar ze reageerden nauwelijks.

En de samenwerking met andere Factory-bands?

reaktie verslaafd

interview: Ann Bouwma foto's: Roy Tee

We hebben wel getourd met A Certain Ratio. Trouwens, die Factory-tour van eind vorig jaar, het was de bedoeling dat wij ook mee zouden gaan. Vijf dagen van te voren kregen we te horen, dat het niet doorging. Factory was 'vergeten' aan het management door te geven dat Blurt ook mee moest. Zo gaat dat dan dus. Zaten we dankzij Factory twee weken zonder werk.

Wat opvalt op 'Quartet' is dat jullie de productie zelf hebben gedaan.

Ja, Jake heeft veel ervaring met knoppen en hij heeft 4-sporen TEAC-apparatuur. Daarmee kun je direct zonder mixer opnemen. Dat is heel anders dan wanneer je met iemand de studio induikt, die dan misschien ook nog gaat uitmaken wat voor geluid er uiteindelijk op de plaat komt. Zo is het veel beter werken, je hebt alles zelf in de hand en de spontaniteit blijft erin. Geen intimidatie door de omgeving van de studio, geen zorgen over tijd en geld.

Jazz?

Als het materiaal op 'Quartet' een jaar oud is, hoeft het geen verwondering te wekken dat Blurt 'live' stukken beter is dan op de plaat.
Het swingt als de klere eigenlijk, maar het publiek beweegt nauwelijks of heel voorzichtig, waarschijnlijk teveel van het (toch wel erg aanwezige) ritme afgeleid door de performer.

Ergens in de verte doe je me aan James White denken . . .

Nou, de eerste keer dat ik die vergelijking hoorde kende ik White helemaal niet. Dus ik meteen weg om die plaat in huis te halen en inderdaad . . . een beetje wel ja, zoals hij soms saxofoon speelt. Maar misschien is dat nu ook al weer anders, iedereen ontwikkelt zich op z'n eigen manier.
Ik wil trouwens ook nergens mee geassociëerd worden, ook niet met jazz, nee. Ik begrijp precies, waarom mensen niks aan jazz vinden of het niet begrijpen. Het is erg academisch, en het ongelooflijke tentoonspreiden van techniek gaat ten koste van de emotionele inbreng. Hoewel de hele groten in de jazz, net als in de blues, dat emotionele contact natuurlijk nooit verliezen, daar kun je niet omheen.
Zelf zou ik nooit in een jazzband willen spelen of zelfs kunnen. De structuur is totaal anders. Maar je kunt wel iets uit een gebied plukken en het ergens anders inzetten.

Drang

Blurt toert low-budget. Vijf man sterk: drie band-leden en twee roadies die alles weten. Samen in een busje door Europa. Na Nederland maakt Blurt zich op voor Berlijn, waar de groep een enorme aanhang heeft. Een excursie om even te smaken hoe het aanvoelt om beroemd te zijn.

De reaktie van het publiek is erg belangrijk, anders zouden we niet toeren. I like to show off, I'm a performer, hopeless. Ik heb het publiek nodig om op gang te komen. In je eentje kun je hooguit in de spiegel kijken, begrijp je. Dat dóet niks. Als je geen publiek nodig zou hebben, kun je net zo goed in de studio blijven, dat is ook een spiegeleffect.

Optreden is een extreme vorm van sociaal contact en beroemd willen worden, dat is ook zo betrekkelijk. Ik was allang beroemd geweest als ik alleen dàt had gewild en niets anders . . . Net zoals in iedereen de potentiële moordenaar aanwezig is, zo wil ook iedereen wel beroemd worden. Het gaat erom in welke proporties is die drang aanwezig, het kan ook uit de hand lopen.

Kijk, iedereen zoekt naar zekerheid, ja toch? Dus iedere artiest ook. Maar als je in een band speelt, heb je eigenlijk helemaal geen zekerheid, het is erg ongemakkelijk. Ermee doorgaan is gewoon erg stom; èn . . . òf je bent verslaafd aan de ervaring van het optreden.

De verslaving gaat zelfs zover dat hij, als hem wordt gevraagd **Are you in the mood for photographs** antwoordt *Wait a minute, i'm not nervous enough* en vervolgens op weg naar de locatie al toeterend over straat loopt. Om 12.00 uur 's zondagsmorgensvroeg.

MUTE

Samen met Fad Gadget was Daniel Miller in Nederland. Daniel is de eigenaar van Mute Records. Op dit Label brengt hij sinds 1978 electronische moderne muziek uit. De eerste single was van hemzelf onder de naam 'The Normal', hierna volgde werk van Fad Gadget, Silicon Teens, Deutsch Amerikanische Freundschaft, Non & Smegma en Robert Rental.
De dag na het optreden van Fad Gadget in Paradiso hadden we een gesprek met hem.
Hoe is de positie van Mute in Engeland?
Financieel, of . . .?
Dat ook, maar hoe zijn de mogelijkheden, verkopen je platen goed?
Sommige verkopen beter dan andere, maar de verkoop is niet echt goed te noemen, Mute is maar een klein label. Het bestaat eigenlijk alleen uit mij en een meisje, dat op een klein kantoortje voor mij werkt. We spelen net quitte, winst wordt er bijna niet gemaakt; het meeste geld gaat weer terug in de platen.
Omdat Mute klein is heb ik in 1980 maar 2 nieuwe groepen erbij genomen, D.A.F. en Non (Boyd Rice). Maar bij de laatste lag het iets anders, omdat we elkaar al kenden. We hadden het er al heel lang over om iets te doen. Dus Non kan ik niet echt nieuw noemen, omdat we al samenwerkten. We hebben wat opnamen samen gedaan.
Echt nieuw was dus D.A.F. en aan het einde van 1980 Depeche Mode. Van de laatste is pas een single opgenomen, die eind februari uitkomt. Het is behoorlijk commercieel maar op een goede manier, ik houd van goede Pop.
Ik doe mijn best om niet in commerciële termen te denken. Het is de bedoeling om zoveel mogelijk platen uit te brengen, ik houd ervan om nauw contact te hebben met de mensen, die een opname maken.
Is de muziek, die je uitbrengt op Mute ook je eigen favoriete muziek?
Mute is een criterium hiervan, ik heb niet één bepaalde favoriet, ik houd van verschillende soorten muziek. In de vroege jaren '60 hield ik van de Beatles en de Stones en groeide op tussen de verschillende stijlen.
Van een paar soorten muziek houd ik pertinent niet, bijvoorbeeld tussen 1970 en 1976 kocht ik geen platen van Engelse groepen. In die tijd kocht ik dan veel Duitse platen zoals Faust. Maar wat ik werkelijk haat is . . .
Abba?
Nee, nee, dat is goeie Pop, maar wat ik echt haat is muziek als Rod Stewart en Elvis Costello.
En Orchestral Manoeuvres, die erg commercieel bezig zijn?
Ik denk dat ze niet commercieel genoeg bezig zijn, ze sluiten nog te veel compromissen en willen zich dieper bezig houden met ernstige zaken, dan ze eigenlijk kunnen, bijvoorbeeld het nummer Enola gay. Ik wil geen compromissen sluiten daarom houd ik van Depeche Mode, Silicon Teens en Non.
Is het niet zo, dat commerciële muziek altijd compromissen sluit, ook Abba?
Ik geloof dat Abba helemaal geen compromissen sluit, ze pretenderen tenslotte niet anders te zijn, dan ze zich voordoen.
Even iets anders: het is typerend, dat op dit moment op verschillende plaatsen mensen met dezelfde soort experimentele muziek bezig zijn.
Ik denk dat het te maken heeft met electronische muziek. Gitaarmuziek is bijvoorbeeld erg amerikaans georiënteerd. Of het nu Joy Division Of Gang Of Four is, het blijft amerikaans. Maar ik denk dat electronische muziek het meer in zich heeft om internationaal te worden. Electronische geluiden kun je overal maken, het klinkt niet naar een bepaalde plaats. Daarom verschijnen er niet veel gitaarplaten op Mute; omdat het meestal toch weinig origineel en erg traditioneel klinkt. D.A.F. is de enige gitaargroep op Mute. Vandaar dat ik me bezig houd met electronische muziek, het is een nieuw terrein. .
Er zijn ook meer mogelijkheden, er is geen einde in zicht . . .

Ja, dat klopt, ik denk dat het ook nog maar net begonnen is. Eerst was de technologie alleen maar toegankelijk voor grote sterren en deze mensen exploiteerden het niet echt, maar misbruikten het. Maar nu het allemaal goedkoper geworden is, kopen ook de mensen het, die wel de mogelijkheden uitproberen en experimenteren. Ze gebruiken het heel anders dan de mensen, die het als toetsenbord bespelen.
Wat denk je in dit verband van de Polyfone Synthesizer?
Ik denk dat het weer de kant van de synthesizer als Toetsenbord opgaat, hoewel er een paar mensen zijn, die het goed gebruiken. Maar evenals vroeger zijn het bijna enkel de grote sterren, die zich zo'n ding kunnen veroorloven, en dan komen er weer dezelfde problemen opduiken als waar we het net over hadden.

Mute Releases

Singles:

Mute 001 The Normal - TVOD/Warm Leatherette
Mute 002 Fad Gadget - Back to Nature/ The Box
Mute 003 Silicon Teens - Memphis Tennessee/Let's dance
Mute 004 Silicon Teens - Judyin Disquise/ Chip'n Roll
Mute 005 D.A.F. - Kebab Träume/Gewalt
Mute 006 Fad Gadget - Ricky's Hand/ Handshake
Mute 007 Non & Smegma - 8 Track E.P. with two Holes
Mute 008 Silicon Teens - Just like Eddie/ Sunflight
Mute 009 Fad Gadget - Fire Side favourite/ Insecticide
Mute 010 Robert Rental - Double Heart/ On Location
Mute 011 D.A.F. - Die Räuber und der Prinz/ Tanz mit mir
Mute 012 Fad Gadget - Make room (februari-maart)
Mute 013 Depeche Mode - ??(februari-maart)

LP's

Stumm 1 D.A.F. - Die Kleinen und die Bösen
Stumm 2 Silicon Teens - Music for Parties
Stumm 3 Fad Gadget - Fireside Favourite
Stumm 4 Boy Rice (Non)
Stumm 5 D.A.F. - ?

Contact adres: Mute Records, Decoy Avenue, Londen NW. 11.

tekst: Dick Koopman
foto: Arjen Schrama

's Hertogenbosch. Begonnen november 1979. Repeteren en uitproberen in een ruimte in een fabriek. Jan: 'In het begin begon ik alleen maar te zingen als er een stilte viel'. Kars: 'En toen begonnen we te praten'.

Joke Brouwer (drums), Jan Dierman (zang), Kars Persoon (gitaar) en T.L. '81 (bas).

Toon: **Voor alle DUIDELIJKHEID: 't gaat niet om sfeer, 't gaat niet om een plek bepalen binnen nieuwe muziek . . . eh . . .**
Joke: **Ja, dat zeg jij dan!**
Toon: **Ik weet wel wat er allemaal aan de hand is en wat voor plaats je inneemt met de muziek die je met vier mensen maakt, maar dat is zeker niet het uitgangspunt van waaruit wij muziek maken.**
Dat wij zo nodig . . .
Jan: **Ergens bij willen horen.**
Joke: **Of juist niet.**
Toon: **Daar houden we ons dus niet mee bezig.**

Jan: **Eigenlijk zijn wij zo vreselijk voortdurend het met mekaar *ONEENS* dat we daarom misschien juist wel samen muziek maken.**
Kars: **Een groeiend organisme.**
Joke: **U zei?**
Kars: **Een groeiend organisme . . . dat vinden hun dan weer te romantisch. De ritme en bas vinden dit te romantisch.**
Joke: **'t Gaat niet over romantisch, ik begrijp gewoon niet waar-ie 't over heeft.**
Jan: **Ik vind 't een iets te plantaardige term.**
Toon: **'t Is 1981.**
Wat 1981?
Toon: **Alleen dat Jan-Peter weer eventjes de lucht ingaat.**
Kars: **Een groeiend organisme, dat is toch duidelijke taal. En dan ga ik de lucht in, dan zit ik in het jaar nul of zo.**
Jan: **Dat bedoelt Toon met de lucht in: Einstein vergeten en weer bij Aristoteles beginnen.**

Kars: **En die vergeten we toch helemaal niet?**
Jan: **Nee, die Aristoteles was ook best wel leuk. Of Darwin, die is ook heel belangrijk.**
Joke: **En die andere . . . hoe heet die andere?**
Jan: **Lamarck.**
Joke: **Lamarck vind ik belangrijker.**
Jan: **Lamarck denkt dat evolutie iets is waar je zelf invloed op kan uitoefenen. Je zou dus bijvoorbeeld een gunstige invloed kunnen uitoefenen op het nageslacht . . . en ontwikkeling. Bepaalde dingen die nodig zijn, die komen er. Terwijl Darwin ervan uitgaat dat elke soort van nature geneigd is om steeds meer eigenschappen te verliezen. En daar zitten wij dus eigenlijk voortdurend tussen.**
Jan: **In 't begin begon ik alleen maar te zingen als er een STILTE viel.**
Kars: **En toen begonnen we te praten.**
Toon: **En dát hebben we van 1980 tot 1981 gedaan.**
Kars: **Eigenlijk doen we alleen dát nog steeds.**
Jan: **We hebben vanaf het begin voortdurend zeg maar alle vier gepraat over wat iedereen deed. Niet dat één iemand iets bedacht en dat de rest zich daar dan maar aan aanpaste of zo. Daarom gaat het ook wel langzaam, het ontstaan van nieuwe nummers en zo.**
Joke: **Soms juist niet.**
Jan: **Soms gaat het ook heel vlug, maar we spelen nu en dan in de oefenruimte gewoon lukraak en dan blijkt daaruit ineens iets te ontstaan vanuit improvisatie. Daar maken we altijd cassette-opnames van en van daaruit maken we dan vaak achteraf afspraken waar dan nummers uit ontstaan. 't Is niet zo van iemand componeert iets en die stelt dan aan de rest voor.**
Wanneer kom je dan met een tekst? Ook bij die improvisatie?
Jan: **Die tekst ontstaat vaak wel buitenom. Hangt er van af.**
Kars: **Keukenfilosofie.**
Jan: **Ja, dat woord mag er wel in. Die teksten hangen heel erg samen met wat er op het ogenblik gaande is bij . . ., ja, vooral bij mij dan omdat ik meestal de teksten maak. Maar daar is ook altijd een soort uitwisseling over, of anderen zich daar iets bij kunnen voorstellen.**

Jan: **Vier mensen . . . we hebben allemaal onze eigen identiteit . . . en de een, bijvoorbeeld de drum, speelt iets, vindt dit goed om een reden die zij zelf weet en een ander vindt 't goed om een andere reden. Maar daarom kan 't wel doorgaan. Ondanks dat we vier verschillende MENTALITEITEN hebben.**
Toon: **Mentaliteit.**
Joke: **Ja, mentaliteit.**
Jan: **. . . bij mekaar gevoegd wordt 't toch één muziek. Maar voor ons zelf vaak op een verrassende manier . . . doordat je nooit iets goed vindt om de zelfde reden.**
Joke: **Het toeval wil gewoon dat we als we iets gemaakt hebben, het alle vier goed vinden. Om wat voor reden, dat is niet belangrijk.**

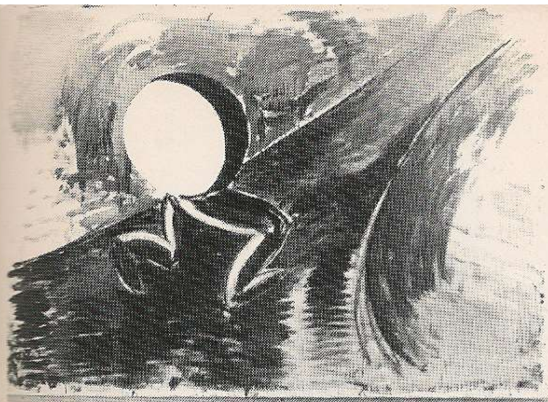
interview: Harold Schellinckx
foto's: Minioon

Kars: **Tussen haakjes, het is nooit af. Misschien voor een maand, twee maanden. Maar dan . . . 't groeit steeds maar verder. Naar gelang je zelf groeit, groeit die muziek ook. 't Is geen vaststaande code, 't is een levend organisme . . . Voor mij geldt dat ik het spel dat ik zelf wil maken moet kunnen rijmen met de inhoud van de tekst. Maar dat is dus een zeer persoonlijk aftasting van wat de inhoud van de tekst voor mij betekent. En hoe ik daarop reageer met die zes snaren.**
Toon: **Dat is dus hetzelfde als dat je zegt dat je een bepaalde mentaliteit hebt en daardoor een tekst al of niet accepteert en dat je al of niet accepteert hoe iemand speelt en dat je al of niet een samenspel goed of slecht vindt, dat is dus precies hetzelfde.**
Kars: **Ja, dat is precies hetzelfde, alleen . . .**
Toon: **Persoonlijke verwoording.**
Kars: **Ja.**

Toon: **Jan-Peters spel staat heel veel in relatie tot de zang.**
Jan: **Jan-Peter, of Kars, want zo heet-ie dus, is daar heel letterlijk in. Hij gaat echt piepen op zijn gitaar als ik huilen zing en hij slaat zware zoemende tonen aan als ik, ja . . .**
Toon: **Tekst is net zo goed een loopje van de bas of een slag op de trom . . .**
Jan: **Ja, 't is niet zo dat iets in dienst staat van 't andere. Alles heeft z'n eigen waarde.**
Toon: **Kloppend.**
Kars: **Ja, kloppend.**
Joke: **Ja, want ik let nooit op de tekst.**

pcb
pcb macht eierschalen dünner / zum beispiel beim fischadler oder beim wanderfalken / zum letzten mal sah ich ein ♀ in 1972 seltener art / p c b macht eierschalen dünner bei allen raubvögelarten denen die natur so dringend braucht die abnahme der fruchtbarkeit ist wissenschaftlich geprüft p c b macht eierschalen dünner.

der mond
ich bin ein bänkelsanger / ich male mit dem laut ich male das schönste bild der welt / der mond in gelb und schwarz das meer ist ein spiegel / der mond leuchtet in das meer der mond läuft ein langen weg / der geht ringsum die erde herum genau wie joeri gagarin / der mond lächelt / der mond weint

Toon: Je weet alleen wel hoe-ie is en in die zin vind je 'm al of niet goed.
Joke: Maar als je begint met improviseren weet ik überhaupt niet waar hij over gaat zingen en dan zoek ik mijn eigen stukje uit. Dat staat veel losser van de rest als wat Jan-Peter bijvoorbeeld doet.
Toon: Ik denk ook dat iedereen in eerste instantie naar zijn instrument denkt en werkt, maar al heel snel, of zelfs op 't zelfde moment die relatie legt naar datgene wat die drie andere mensen doen.

zouden kunnen zeggen. Maar soms . . . bij Cabaret Voltaire bijvoorbeeld . . . die knoppenman had zoveel gerookt dat-ie onze muziek ook helemaal de verkeerde kant opstuurde.
Toon: Met voorprogramma's heeft alleen bij DAF en Pere Ubu te maken dat we uit een soort relatie tot hun muziek 't prima vonden om met hun te spelen.
Joke: Ja, want van DAF, daar heb ik best veel van geleerd, van wat hun gezegd hebben.
Toon: Juist het tegendeel, maar dat werkt

MINIOON

persoonlijke verwoording

Joke: In ieder nummer wordt een bewuste drum gekozen, de drum dient niet als swing-instrument of om andere instrumenten 'rare' dingen te laten doen (dus om het geheel acceptabeler te maken). De consequentie van een niet-traditionele drum gebruiken hoeft niet alleen te zijn: drum weg en we nemen een ritmebox maar kan ook zijn een andere weg inslaan op het drumstel zelf. Het drumstel wordt daardoor gelijkwaardig aan de andere instrumenten en draagt daardoor evenveel mentaliteit uit als de bas, gitaar, zang. Bij ons is de drum dan weer verhalend, swingend of zelfs alleen maar zinnen-vertellend, afhankelijk van wat de andere instrumenten doen en deze zijn daardoor weer afhankelijk van de drum (een wisselwerking). Daarbij vind ik dat bij alle muziek die ik ken met een ritmebox het ritme geen andere functie heeft gekregen. Alleen het geluid is veranderd, en dat vind ik jammer omdat ik het soort geluid van drums 'wakkerder' vind dan dat van ritmebox.

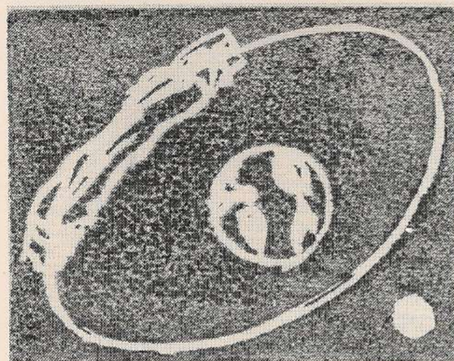
Wat vinden jullie belangrijk aan optreden?
Toon: We spelen maar heel af en toe. Alleen als we denken dat 't plekje de moeite waard is om er te spelen.
Jan: We zijn wel achter voorprogramma's aangeweest, ook om een soort KRITIEK uit te lokken van mensen waar we misschien iets in zagen, waarvan we verwachtten dat ze iets ook heel goed.
Jan: Die zeiden zoiets van dat 't te negatief naar het publiek toe was. Daar blijkt dus uit dat wij iets heel anders willen dan zij. Het enige dat echt overeenkomt is dat ik ook in het Duits sta te zingen.
Toon: Zo van een anti-cliché een nieuw dogma maken. Dansen is namelijk iets voor zogenaamd vervelende mensen, dus wij maken dansbare muziek. Entertainment, de disco-hoek, daar zit DAF.

Minioon is een van de weinige Nederlandse groepen (zo niet de enige) die consequent de Duitse TAAL gebruikt voor haar tekstmateriaal. Waarom Duits?
Jan: Het is er, als ik heel eerlijk ben, gewoon ingeslopen. We begonnen gewoon in het Engels.
Joke: Je hebt een keer een gedicht in 't Duits gedaan en dat sprak gewoon aan.
Jan: Een verhaal over een nachtegaal. Ik ben zelf een vogelkenner dus 't sprak mij heel erg aan.
Toon: . . . een or-ni-tho-loog.
Jan: En toen heb ik dat voorgedragen op muziek van hun en . . . dat was ons eerste geweldige muziekstuk, zeg maar.
Toon: Ik denk en ik leef in 't Duits.
Jan: Jij denkt en jij leeft in 't Duits?
Toon: Daarom vond ik het heel fijn dat 't erin sloop. 't Gaat gewoon om de soort inhoud die de Duitse taal heeft. Van de ene kant heel extreem . . .
Joke: militaristisch . . .
Toon: Ja, 't kan dus heel extreem zijn, binnen politiek, of binnen poëzie, maar 't kan ook overal tussenhangen als een soort absurdisme, waar je alleen maar verschrikkelijk hard om kan lachen.
Jan: Ja, 't leent zich voor heel dualistische dingen. Dat 't tegelijkertijd heel zwaar is, maar je ook kan denken van 'ha, ha, ha'. Een soort cabaret-achtige sfeer heeft 't. Iedere tekst kan volkomen serieus genomen worden, maar je mag er voor mijn part om lachen. Dat moet je dan helemaal zelf weten.
Joke: Het belangrijke voor mij is dat het niet dogmatisch is, van 'ik ben voor kernwapens, ik ben tegen auto's', weet-ik-veel. Dat is flauwekul. Je weet wel dat alles slecht is, dat hoef je niet te vertellen.
Jan: Aan alles zitten twee kanten. Ik geloof dat wanneer je in 't Engels zingt daar ook verder niet meer over nagedacht wordt. Engels is een volkomen vanzelfsprekende keuze, terwijl bij Duits, dan laat je aan de toehoorder ook nog iets over. Dan moet je d'r toch zelf nog iets mee doen. Zo van 'ben ik dan door mijn ouders zo opgevoed dat ik Duits sowieso vreselijk vind?', en dat zit er altijd in, daarvoor zijn we nou eenmaal Nederlanders, daarvoor zijn die vijf jaar nou eenmaal geweest. En aan de andere kant kun je ook werkelijk luisteren naar wat er gezegd wordt.

Een eerste confrontatie. Strakke drumpatronen (bijna uitsluitend trommels, bekkens worden nauwelijks gebruikt), een zware bas en een gitaar die constant samen structuren opbouwen om die een volgend moment weer te versplinteren. Daarbinnen Jans gedreven zang. Muziek in fragmenten, spannend en verrassend. De eerste indruk is ZWAAR EN DONKER, een indruk die voor mij voor een groot deel samenhangt met de Duitstalige zang. Maak Minioon doemmuziek?

Jan: **Dat is nooit, maar dan ook nooit de bedoeling.**

FRI 1
LANCERING

Toon: **In Duitsland kun je toch ook bier en worsten kopen.**

Joke: **Net zo goed als tegen kerncentrales protesteren.**

Toon: **Dat bedoel ik, voor mij is dát het Duits. Zowel dat het om bier en worstjes gaat en om vaders en moeders en hun kinderen als om de manier waarop het op jóu werkt. Het een gaat achter en voor het andere, dat schuift op en neer.**

Kars: **Op de manier waarop Jan zingt komt-ie daar ook wel uit. 't Is niet alleen dat doem.**

Jan: **Ik heb ook niet het idee dat ik daar als een soort I-ij-der sta te roepen.**

Nee, niet echt . . . maar ook niet echt niet!

Toon: **Ja, precies, dat is wat ik net al zei, niet echt en ook niet echt niet.**

Joke: **Dat heeft ook heel sterk te maken met Jan z'n persoonlijkheid. Iemand die vaak vrij depressief is, die gaat niet vrolijk zingen, denk ik.**

Jan: **Nee, lollig hoeft 't echt niet te zijn. Een soort goocheldoos waarbij je in de lach schiet, daar heb ik nou echt geen boodschap aan. Maar iets doemerigs zit er toch echt niet in, nee.**

Jan: **D'r schijnt onlangs iets gepubliceerd te zijn door een Duitse taalwetenschapper die gesteld heeft dat, nu er in Zwitserland ook Zwitsers onderwijs gegeven wordt, Zwitser-Duits, het gevaar bestaat dat het Zwitsers net zo'n grote VERGISSING gaat worden als het Nederlands al is. En daarmee bedoelt-ie dan dat Nederlands dus ook van het Zwitsers afgeleid is en tot een soort waanzinnige misvorming is geworden en dat dat met het Zwitsers ook zou kunnen gebeuren. Dat bericht dat mij dan bereikte is voor mij de aanleiding geweest om me niet zo zeer meer om die Duitse grammatica te bekommeren. Af en toe maak ik dan ook wat fijne grammatica-fouten . . . maar de Duitse taal op zich . . . die heeft gewoon veel meer zeggingskracht dan Engels.**

Engels vloeit veel meer.

Vind je?

Jan: **Ja, zo voel ik dat. Het is niet zozeer echt een beredeneerde keuze geweest. Duits heeft in Nederland vaak een onsympathieke klank.**

't Komt bij mij niet zo direct onsympathiek over, maar 't roept voor mij wel meteen een bepaalde zwaarte, een donkere sfeer, op, zeker binnen jullie muzikale kader.

Kars: **Maar daarin past die emotie heel goed. Hij heeft een bepaalde emotie die-ie wil stellen.**

Wat voor emotie?

Kars: **Die is zwaar. En 't Duits is daar een mooie klank voor. Als 't in 't Engels was hadden we . . .**

Toon: **Maar ook het tegenovergestelde, want daarom is het juist Duits, omdat het zowel misschien die zwaarte heeft, die ongelooflijke . . .**

Jan: **'t Kan ook heel overdadig, protserig klinken, Duits.**

Toon: **Nee, 't staat gewoon nergens meer voor, omdat 't juist Duits is.**

Jan: **'t Is een dualistische taal, zeg maar. Dat zeg jij dan.**

Toon: **'t Mag op z'n minst dualistisch werken als 't die werking zou moeten hebben. En ik denk dat Duits op z'n minst voor mij de beste taal is, de enige taal. Want in de andere talen zeg je altijd iets, terwijl in 't Duits lijkt 't alsof je heel veel te zeggen hebt, of dat je heel veel zegt, maar je zegt ook . . . ook helemaal niets. En dat vind ik wel prettig.**

Kan dat dan niet in andere talen?

Toon: **Nee, dat vind ik niet. Daarom gebruiken we Duitse teksten, omdat we dat niet vinden. Als ik zeg 'Het leven is mooi', dan klinkt dat anders dan 'Das Leben ist schön'.**

'Life is beautiful'.

Joke: **Ja, dat klinkt heel anders, dat geeft een soort flower-power-idee.**

Jan: **Als je de talen louter op zich bekijkt dan worden in het Engels veel meer klanken weggedrukt. Het karakter van de Duitse taal is gewoon veel eh . . .**

Toon: **Expressiever.**

Jan: **Ja, expressiever, koppiger, weerbarstiger. Terwijl Engels zich veel meer laat buigen. 't Kan ook heel gauw veel zoeter klinken . . . hoewel je ook vaak muziek hoort waarin dat juist helemaal niet gebeurt. Je stem is natuurlijk ook iets.**

En je hebt natuurlijk net zo goed Duitstalige muziek die ontzettend zoetig is.

Jan: **Schlááágers!**

Toon: **Nou, prima!**

Arjen: **Mag ik jullie even onderbreken?**

Joke/Jan: **Ja.**

Arjen: **De onkosten die jullie gemaakt hebben, hoe verrekenen we dat?**

Zitten jullie nu om het GELD te springen?

Toon: **Eh . . . ja! Echt wel!**

Arjen: **Hoeveel hebben jullie gemaakt?**

Toon: **Drie auto's van Den Bosch naar Amsterdam en terug en drank en eten hier . . . ongeveer.**

Arjen: **Heb je bonnetjes van die auto's?**

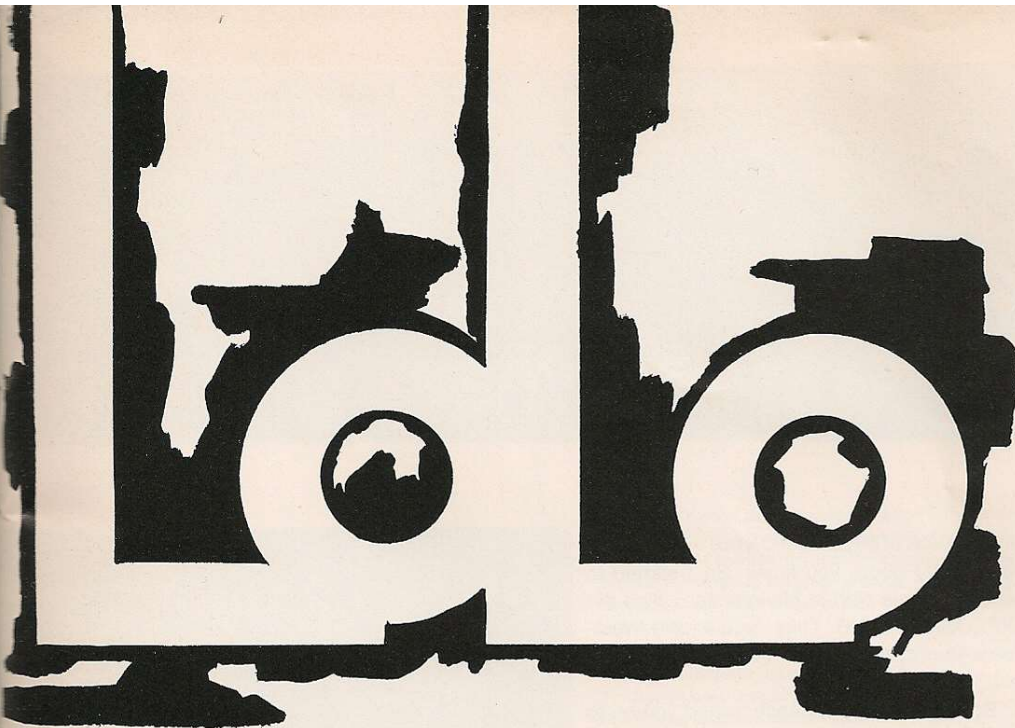
Toon: **Eh, nee . . . ik zou wel een keer benzinebonnen op kunnen sturen.**

Kars: **Ik heb wel een benzinebon.**

Toon: **Ik dus niet . . . waar is jouw bonnetje nou?**

Jan: **Moet ik 'm even op pauze zetten?**

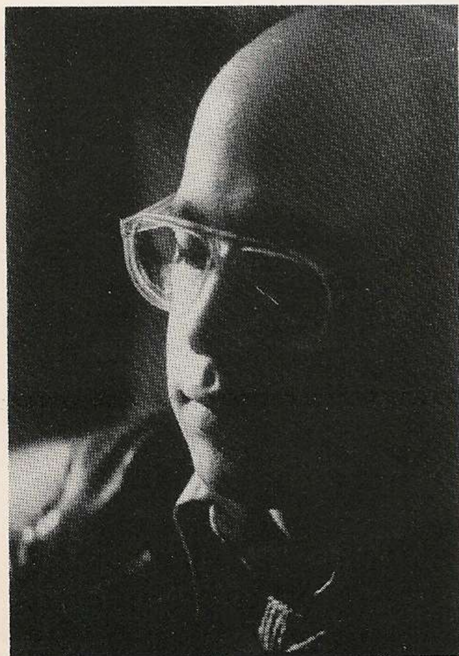
(Aantekening bij Minioon-flexidisc)
- de opnames werden gemaakt in de studio van Paul Adriaanssens te Grave.
- de tekst van Das Leben (ist schön) is van Alexander uit het boekje van Leo Navratil getiteld: 'Schizophrenie & Sprache' (D.t.v. - Taschenbuchverlag).

tekst: Dick Koopman/Oscar Smit
foto's: Frans Jansen

Love of life Orchestra zou moeten staan voor een mengeling van jazz, disko en rock, althans dat kon opgemaakt worden uit hun platen, biografiën en het interview. Wat het uiteindelijk bleek in te houden ondervonden Dick en Oscar in de Melkweg.

Bezoeken van de al ongeveer drie jaar bestaande LOLO aan de Lage landen zijn tamelijk schaars. In 1979 waren ze hier in Rotterdam (Casanova beurs) en in het groningse Sterrenbos. In oktober vorig jaar waren Peter Gordon en David van Tieghem in Mickery bezig. Beide genoemde heren kunnen als oprichters van LOLO beschouwd worden. Na Star Jaws in

1978, een solo-LP van Peter Gordon, volgde in 1980 de Extended Niceties EP en in dat zelfde jaar de in Geneve opgenomen LP Geneva. Intussen wisselde de groep konstant van samenstelling. Begonnen werd met een aantal van dertien, waar onder vier achtergrond-zangeressen. Op de 12'' spelen o.a. David Byrne en Arto Lindsay (DNA) nog mee. In de Melkweg bleek dat van de vijf spelers op de LP, er behalve de twee oprichters nog slechts Randy Gun over was. Als bassist was sinds een tiental dagen John Greaves aangetrokken. Op laatstgenoemde na – een engelsman – komen de leden uit New York.

Peter Gordon (saxsofoon, keyboards) is al lange tijd tamelijk avantgardisties bezig. Lagen zijn eerste interessen bij de jazz en motown, in de zeventiger jaren begon hij zich te interesseren voor elektronische muziek. Naast veel solo projekten heeft hij ook samengewerkt met mensen als Laurie Anderson, Mike Oldfield en Robert Ashley. Ook David van Tieghen heeft bekendheid als solo-ist, o.a. met zijn perkussietheaterstuk 'A man and his toys'. Ook werkte hij samen met iemand als Steve Reich en recentelijk met Brian Eno en David Byrne op hun LP 'My life in the bush of ghosts'. De gitarist Randy Gun komt uit een heel andere hoek. Hij maakte rockmuziek met o.a. Chris Spedding. Op het ogenblik zit hij naast LOLO nog in een andere New Yorkse groep, welke zojuist een singel hebben uitgebracht. (Shake records, geproduceerd door Cris Spedding met David van Tieghem op drums). Ook John Greaves heeft een lang muzikaal verleden; hij speelde ooit met Henry Cow en Fred Frith, terwijl hij tevens Robert Wyatt heeft gepusht om na zijn ongeluk weer aan de slag te gaan.

Kortom een aantal mensen met verschillende achtergronden die hier samenspelen. In New York schijnt dat gewoon te zijn. **Peter Gordon** ziet dit als een van de goede dingen van die stad: *Als verschillende mensen samenspelen in een band brengen ze hun eigen aspekten, hun eigen kultuur mee.* John Greaves is er speciaal voor de tour bijgevraagd. **P.G.:** *We werden op zijn aanwezigheid in New York geattendeerd. Hij maakte er opnamen met Peter Blackbeard. We werken goed samen met elkaar en hopelijk blijft de relatie langer duren dan deze tour. Hij speelt er melodies, geen funk of disko zoals zijn voorganger Al Scotti.*

Waarom is de groep nu met zijn vieren?

P.G.: *Eerst speelden we met zijn vijf of zessen, maar met zijn vieren hoor je ieder erg goed en het laat veel ruimte voor iedereen op deze manier.*

David van Tiegehem, percussionist en drummer maakt onder andere gebruik van een syndrum, hoe staat hij tegenover een sterkere integratie van elektronika in LOLO, bijvoorbeeld een ritmebox?

DvT: *Ik denk dat we al met die integratie begonnen zijn, ik heb drie ritmeboxen maar het raakt me niet echt.* **P.G.:** *David gebruikte tijdens één van de laatste konserten naast zijn drumstel een ritmebox en dat ging goed. Het gebruik van een ritmebox is goed om bepaalde drummers te leren simpeler te spelen maar je kan nooit drummers vervangen!*

Hoe gaat het nieuwe materiaal er uit zien?

P.G.: *Het zal meer een kombinatie vormen tussen de EP en LP en verder gaan we weer, Vrouwelijke stemmen gebruiken.*

In dit verband kan vermeld worden dat het enige nummer op de LP waar stemmen te horen zijn, Extra Dik, zal worden uitgebracht bij Beggars Banquet, een EP. Verder staat er volgens de heren nog een 12'' op stapel, met onlangs in Geneve opgenomen nummers.

Na deze gesprekken en met de kennis over de background van de groepsleden viel het konsert toch wel wat tegen. Het geheel had een wat gedateerd karakter. Voortdurend kon je je afvragen waar heb ik dit vroeger meer gehoord. De samenwerking met John Greaves blijkt uitgelopen te zijn op een regelrechte jazz-rock revival, dit ondanks het feit dat slechts ongeveer de helft van het gespeelde uit oude nummers bestond. De nieuwe nummers lieten zich echter nauwelijks onderscheiden van de oudere. Hoogstens werd door Peter Gordon de saxofoon wat meer en vrijer gebruikt in nummers als Siberia en Casino. De aankondigingen waren schaars en de bandleden werden te haastig en onverstaanbaar aan het publiek voorgesteld. Over het stemmengebruik in de nummers, zoals was genoemd in het interview, kunnen we erg kort zijn: men zong of praatte niet!

Voor velen in de toch wel volle zaal was het konsert dan ook een teleurstelling, de toegift kwam dan ook tot stand door het fluiten en stampen van enkelen.

John Cooper Clarke:
the guardian angels are watching me

JOHN COOPER CLARKE - THE GUARDIAN ANGELS ARE WORKING FOR ME . . .Lingo-synthesized-data chaneled by BABA. Saturday - january 14th, 1981. **Location:** NASA NEW-MARKET, Amsterdam. **Time:** 3 PM. **Knocking on wooden door:** Johnny (C.C.) Cooper Clarke accompanied by new manager and friend John II. **Present:** Boa, in charge of musical surrounding, Noise and Sounds. Baba, pressing start-button of tape-recorder to document following exchange:

John: (CC): Baba, I'm back again. .

Baba: Yeah, welcome.

John: (to Boa, domestic) Boa. Oh sorry, I hope not to intrude on your privacy.

Boa: What? Oh no, I'm allright.

John: Well yes, you're in the best place to be, actually.

Baba: So gee, you really made it to that one PM interview for CBS John, after it got so late last night?

John: I did, yeah, I did it!

B: Well great. Would you all like a drink now, and then we get on with the data? (Four yes. Baba services fluids of choice: **John I:** Wodka/orange juice. John II: Coffee. Boa: both. Baba: both.)

B: Well, CC, shall we do one of those association-kind of question-answer games? (Boa puts on an overpowering Rotten with Submission for a start).

J: Yeah.

B: Well, let's start with your background.

J: My background? Yeah, I have considered it myself as well. I'd say: Proletarian catholic.

B: Is that all?

J: Yeah.

B: Well how did yóu get into music then?

J: After school I took off to a Holiday resort in Wales. Then, back in Manchester I bought myself a second hand bass-guitar and this guy, my cousin Seth, and me started off this psychedelic beatgroup called the Vendettas. I used to write the words.

B: So that's when you started to write lyrics?

J: Yeah, but we split up and then this guy Dave Austin and me formed another beatgroup called the Thorns. .

B: The Tongs?

J: No, no . . . .

B: Oh, you mean those things over there, that grow on roses?

J: Yeah, right, THORNS. .

B: So the literary aspect came later?

J: Well after that, around 1972, I was left with all these sort of psychedelic lyrics that I thought were pretty good, you know. So I started to perform at this club in Manchester called the EXPLOSION-CLUB. They used to play West-Coast-music, the Electric Prunes, people like that.

B: So that band experience turned you on to focus more on performing on stage?

J: Yes. You know, it was the kind of club that now plays reggae-music.

B: Do you feel a similarity with the Reggae-poets or did the 50's Beat-poets influence you at all?

J: No, I got my impulses more from records, really.

B: So it wasn't literature that was of main inspiration to you?

J: Well, at school I got very interested in the Italian Futurists, Gabriel Garnuncio.

B: I liked Marinetti.

J: Yeah, that kind of really fast poetry.

B: One could say that they built up a rythm by using words, fragments, that you now sort of carry a step further. Or the Concrete Poetry that Kurt Schwitters did. He called it 'Ursonatas'. Do you know his work?

J: Yes, I do. I really like that, dynamism of heavy engineering. Also I read a lot of James Joyce as well. He influenced me quite a lot. Well, I like to think so, anyway.

B: Did any of your lyrics grow on purely auto-biographical roots?

J: Yeah, a lot of it. There's a kind of auto-biography that I do when I do my solo-act called: Ten years in an open neckshirt. I don't perform it here because it's very fast and there's no rime in it, so it's important you understand the actual language, so it's not fit for a foreign audience.

B: Well, I sometimes wonder about that at your gigs. They are built around super fast repetitions of words that a lot of people can't even get, and still that very rhytm that you create by doing that, works for them. So what are words to you? Abstractions, concepts?

J: They're kind of ultra-suggestive, you know, a lot of the stuff I write. Even if I've been over 'Ten years in an open neckshirt' time again, I still like it. I get into stripping it down, not just eliminating, but where I'd got a sentence and one word would do it, I'd put one word in, you know, in preference to a sentence.

Baba: Oh, you mean one word would carry the whole message, so it is sufficient to do the reduction on stage?

John: Yes, and it's gotten real popular in

tekst en foto: Babette

And now I'll do a highly emotional number. This concerns GOOD and EVIL, embodied in a psychological battle between myself and Al Capone, at the end of which I pass into the higher regions of Paradise, Paradise of Bless. Saint John of the Bleeding Cross, after a high of third degree, with scarface, Alfons Capone . . .

Somewhere in the House of Rom,
In marble ruins I walk alone
Through gardens, long since overgrown.
Down those arcades of broken stone
Where I met the Ghost of Al Capone.
And when I asked for some Idee, he said
The Guardian Angels are working for me.

I called a cop, he said: stop, or I shoot
Two or three holes in your 3-pieces suits.
I say, steady on, old fruit!
He took the other pals, and said: Don't be cute.
Considering the level and the concrete boots,
The devil and the deap blue sea;
What you saw, you didn't see. Right?
The Guardian Angels are working for me! . . .

Refrain:
The arms, the raving arms, and the hustle and the bustle,
Musseling on my sandwich.
And the waving pounds and the banknotes russle,
Like an international language.

What's your name? Let's keep it nice
I'll serve you up on a pack of rice
Sliced and diced and highly spiced
I don't ask you more than twice,
Jesus Cooper Christ.
But you can call me Jay Cee Cee
Meanwhile at third degree
The Guardian Angels are working for me!

Refrain

The Castro-problem? Don't got it!
A one-man-crime-way, who can stop it?
The ancient William, in his pockets
Blackmail, bluebills, narcotics
Served in the style of a real neurotic
And the easy smile of a true psychotic.
The sorts of refugee,
Where the eyes are short and the money is free
And the Guardian Angels are working for me.

Refrain-

I, under pressure, suggested it,
Why don't we confess and quit?
Your dirty mind, Sir, is less than fit.
He took my false adress and split.
By the dirt road, through alpacca trees,
In a land bohemians do please
So that remains to be.
I cross myself and bend my knee,
The Guardian Angels are working for me!

Refrain-

Paralyzed in precious stone
Canonyzed, I stand alone
In Paradise, that's my home.
A million orchards deck the throne.
Of the man woh remembered Al Capone.
With the aim of the apostolic sea,
The Guardian Angels are working for me! . . .

England. In Ireland as well, any catholic society, in Liverpool it's popular.

B: Any novelists that you like?

J: Yes, I like Graham Greene, and Victor Hugo. And Raymond Chandler.

B: The names that you choose for yourself, what does it pertain too?

J: Well, I allways liked names of cities for surnames, like Irving Berlin, or Naiton Detroit, so I made up Lenny Siberia.

B: Oh, I thought it maybe was like in Pataphysica, Alfred Jarry, that kind of angle, the persona. Like Lenny Siberia, did you just like that word phonetically?

J: No. That actually pertained to the circuit I started performing in after the psychedelic scene. I thought I should extend into show-business, so I started writing different kind of lyrics with a sort of nightclub-audience in mind.

B: Adding a heavy dose of humor: So, what turns you on in the visual arts sector?

J: Well, I like Rudolph Hausner. And Edward Hocker you know, does he those gasstations.

B: Photo-realism?

J: Yeah, but real evocative, like Night Hawks, like that one in the Fourties. Three people in a diner, nothing goin'on at all. Really great. I love that stuff.

B: Do you think that Warhol was at all a consequence of that genre?

J: Yes, sort of.

B: What's your opinion on the media?

J: I watch a lot of TV, mainly BBC.

B: For information, or for entertainment?

J: Information I get from BBC-radio, Radio Four, a non-musical program, discussions all day, an endless stream of news-bulletins and so. So after that I like a bit of entertainment on the TV, really.

B: But do you feel that there is enough personal access to the media?

J: Yes, I've been a lot on TV lately, on the BBC. They don't pay very well, but I'm real proud of the BBC.

B: Without being patriotic about it?

J: Yes, I think it's the best TV-network I've ever seen. I've not seen everyone, no Sowiet TV for a start, or German. But I did see American TV, Dutch TV, Swedish TV, Danish TV, Irish TV, and the BBC is the best.

B: Do you want to continue doing Live-Gigs with a band behind you, like on the records, or like your last UK-Tour?

J: Yes, I hope that we are going to bring a combo

wordt vervolgd op pagina 46

MINNY POPS IN AMERI

ring, riinngg, ring, riinngg . . .
U spreekt met het antwoordapparaat van Plurex. De tour van de Minny Pops in Amerika was zeer succesvol. Helaas voor u, zijn wij op het moment niet bereikbaar. Maar u kunt uw boodschap na de pieptoon inspreken.
. . . Oh. Hmm. Zouden jullie dat wat meer en detail willen uitduiden voor Vinyl.
Dat willen ze best, hoewel, nou ja, oké dan.

foto's: Minny Pops

Werkvergunningen?

Naar Amerika gaan voor een tour is lang niet zo eenvoudig. Je moet beschikken over werkvergunningen. En die zijn, zo leert de ervaring niet eenvoudig te krijgen. Wij hielden al rekening met het feit dat we ze pas op het laatste moment zouden krijgen. Aanvankelijk zouden we de 6e januari vanaf Schiphol vertrekken. De werkvergunningen zijn lang van te voren besteld. Maar op 1 januari nog geen werkvergunningen in de bus. Aai, aaai. Op 2 januari nog niets te vinden op de deurmat. Bellen naar het consulaat. Bellen met Amerika. Er is iets mis gegaan. De papieren zwerven daar ergens door het gebouw. Verkeerd buro. Het leek erop dat het goed mis zou gaan. Je went er wel een beetje aan, dat er altijd wel wat fout gaat, maar toch. Het monster van de twijfel begint dan ook zijn kop op te steken. Op januari altijd nog niets, geen werkvergunningen. Bellen. Bellen. En nog eens bellen, met de halve wereld. Alternatieven zoeken. Misschien zouden we via Brussel kunnen gaan, dat zou weer wat uren kunnen uitmaken. Heel vroeg vertrekken, en dan met het tijdsverschil, hm, misschien. Bellen. De vlucht voor de 6e afzeggen. Weer kostbare en zenuwslopende telefoongesprekken met de amerikanen. Eindelijk. Bingo. De werkvergunningen zijn er. Op donderdag is alles eindelijk in orde. En we kunnen zelf van ons eigen Schiphol vertrekken. Het schema is wel een beetje in elkaar gedrongen, maar alla, wel modern, om vanuit het vliegtuig direkt het podium op te klauteren.

Op naar Schiphol. Inchecken en de hele rambam. Dankzij de efficiëntie van de luchtvaartmaatschappij konden Gerard, Lion en Klaas Jan in de zakenklasse vervoerd worden. Terwijl Wally en Wim hun zinnen verzetten tussen bejaarde amerikanen (de ergste in hun soort, wordt wel eens gefluisterd) en krijsende arabieren, wordt in de zakenklasse de verveling, bestreden met de vriendelijk aangereikte gratis drank, zalm en muzak uit de hoofdtelefoons.

Rock Lounge met Jetlag

Uitstappen om 4 uur onze tijd, 22.00 uur amerikaanse tijd, in New York. We verklaren geen drugsgebruikers te zijn en niet van homo's te houden. Drie uur later moeten we optreden. Daarvoor bezoeken we nog even een coffeeshop, die bevolkt wordt door allerlei merkwaardige types. Wij vallen helemaal niet uit toom. Ook wij zijn, mede door de jetlag, als zombies in niemandsland.

Het optreden in de Rock Lounge verliep uitstekend. De Rock Lounge is een discotheek waar vaak groepen optreden. De entreeprijzen zijn er hoog, de drank duur en de bar lang. Haast niemand komt er voor de band. Velen voor de drank, de drugs en het avontuur. Wij staan totaal uitgeput op het podium. Het resultaat is dat onze muziek een grootse sfeer van verdwazing en vervreemding uitademde. Prima dus. Met een tevreden gevoel ging iedereen dan ook naar zijn verblijfplaats.

Maxwell's lauwe hap

Electronica, fantastisch, we zouden niet zonder willen leven, maar het heeft ook zo zijn zwarte kanten. Dat blijkt wel in het droomland Amerika. Waar het gezoem van de batterijen electronische apparaten in en rondom de kamers je het slapen gaan haast onmogelijk maakt. Zoals de luchtconditie-apparaten die op de meest willekeurige momenten mooie, maar nauwelijks slaapopwekkende klanken uitbraken. De luchtconditie-apparaten veroorzaken een katerig gevoel in neus en keel. Buiten vriest het maar door en staat er een schrale wind. De volgende dag? Dan doen we dingen die niets met de Minny Pops van doen hebben. 's Avonds mogen we weer optreden, in een buitenwijk van New York, Hoboken. Maxwell's blijkt een café-restaurant met een zaal. Daar spelen we voor een wat je noemt stereotyp amerikaans publiek. En dat zijn niet bepaald New Yorkers. Onbegrip is dan ook ons honorarium. Ook consumptiebonnen maken een deel van het loon uit en die doen soms goed werk.

Peppermint's beatle-iaanse effecten

De Peppermint Lounge. Daar maken we kennis met de New Yorkse underground en onderwereld. We zitten samen met Suicide in het programma. Ieder doet een set van 25 minuten. De Peppermint zit vol met snuivende, spuitende, blowende, zuipende en brakende mensen. Sober met het toejuichen waren ze daar ook al niet. Toegeven, het was ook een fantastische combinatie: Suicide en Minny Pops. Dromen werden eindelijk werkelijkheid. Bij elke beweging op de bühne laat een kluit meisjes een uitzinnig gekrijs horen. Geweldig, wat een kick. We delen de kleedkamer met Suicide. Drommen fans hangen er rond hen en ons. Op een gegeven moment na het optreden komt Rev de kleedkamer binnen. Hij vraagt aan Vega om weer op te gaan voor een toegift. Rev noemt wat nummers op welke ze dan zouden kunnen spelen. Vega weigert. Waarop Rev gepist zegt dat het misschien wel verstandig zou kunnen zijn als Vega voor de verandering eens zou

The rock Lounge

Wed. Jan. 7
The Method Actors
starring
in a
Live Broadcast to Europe
Presented by
JEAN-FRANCOIS VALLÉE
of
Radio france

Thurs. Jan. 8
From Holland
MINNY POPS

KA: JETLAG EN KOU

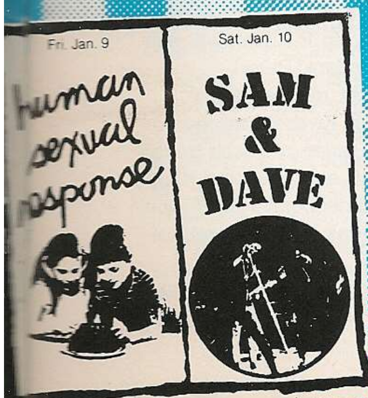
komen soundchecken, zodat ze dan eens een keer iets uit kunnen proberen. Het antwoord van Vega luidt ongeveer zo: als je dan per se wilt soundchecken, dan zoek je maar iemand die dat voor mij doet.

Officiële erkenning in de Mudd Club

Ondertussen zijn we al gewend aan het Amerikaanse levenstempo. Hamburgers and Beer. Televisie, video, luchtconditie apparaten en cola bij het ontbijt. Maar buiten blijft het koud. Ons laatste optreden voordat we naar Canada vertrekken vindt plaats in de Mudd Club. Een geoliëde stage-act en een prima geluid. En onder het publiek bevindt zich niemand minder dan Giorgi Gomelski. Die ons, als wij tevreden in de kleedkamer zitten, een hart onder de riem steekt. (Girogi Gomelski is de producer van the Yardbirds, Magma en Material). Hij zegt, jawel, dat in de Minny Pops muziek onmiskenbaar angst, strakke lijnen en romantiek te herkennen is, volgens hem, de meest essentiële elementen in de muziek die de toekomst heeft. Die elementen zullen kenmerkend zijn voor de muziek die ons de komende jaren zal beheersen. Wij knikken. Tevreden gaan wij even later de Minny Pops video's bekijken. In de meeste discotheken maakt men video's van de optredens. In de gelegenheden zijn tientallen monitoren opgesteld. Soms verloopt, wat daarop te zien is synchroon met wat er in zich in de zaal waar opgetreden wordt opspeelt, soms ook niet. De video's van de voorafgaande optredens gaan we bekijken. Eenstemmig kunnen we besluiten dat ze wel zullen passen in het Minny-Pops-Media-Pakket. Daarna gaat de Minny Pops uiteen. Op stap met de fans, om onder begeleiding eens om de hoek te kijken.

The Edge in Canada

Naar Canada, Toronto. Een grens over dus. Het gemier om de visa begint weer. En dan levert het huren van een auto ook nog problemen op. Als we dan eindelijk in de auto zitten, wordt er strikt geleefd volgens de regel dat roken verkankerend werkt. Sociaal worden de sigaretten van de rokers uit hun mond gerukt. Buiten is het gewoon koud en grauw. De fraaie Pontiac blijk toch iets te krap voor een rit van 12 uur. We komen een tikkeltje vermoeid aan.
The Edge werkt hardverwarmend. We spelen voor een klein maar fijn publiek. We hebben goede gesprekken en worden overladen met attenties.

Minny-Pops: outer limits of new wave

BY ALAN NIESTER

How weird was it? Let's just say — at the risk of engaging in a bout of one-upmanship — that unless you were spirited off in a Neptunian space cruiser for a tour around the galaxy, I had a weirder experience than you did Tuesday night. I watched a band called Minny-Pops at The Edge.

Minny-Pops. It sounds like those tiny replicas of record album covers that are sold with bubble gum at corner variety stores. It was actually anything but. Minny-Pops is a Dutch band, the newest of the new wave. The group inhabits a sort of musical field where Gary Numan fears to tread. [illegible]

Springtime 1

De ochtend na het optreden in de Edge worden we gewekt door een drilboren-concert. Het geluid heeft veel weg van een nummer van de Minny Pops elpee. Als we uit het raam kijken, blijken het niet fans te zijn die het nummer Springtime versterkt voor ons weergeven, maar wordt de serenade ons gebracht door de afdeling gemeente-werken.
In elk geval zijn we tijdig op voor het interview met Shades. (Een blad à la de New York Rocker) De journalist kunnen we een tien geven voor onwetendheid. Het toverwoord Hannett, producer van de laatste Minny Pops single, gaf het interview nog wat body.
Er is ook altijd wel wat. Als we de hotelrekening willen voldoen, ontstaan er problemen. Aanvankelijk wou men daar ons de, veel hogere rekening van enkele andere gasten laten betalen. Eindelijk verlaten we Toronto. Onderweg leggen we nog even aan bij de Niagara Watervallen. Fantastisch, wat een belevenis.

Het zou eens goed gaan

Van Toronto naar Boston. Daar radio-interview gedaan en een keihard en swingend optreden voor een meegaand publiek.
Voordat we naar New York zouden terugkeren zouden we nog een radio-interview doen. Eindelijk, eindelijk, na een neurotische zoektocht en een race tegen de tijd vinden we de betreffende studio. We kijken op de klok, en jawel hoor, precies 1 minuut voor het einde van het programma. Nou ja, te laat dus. Maar gelukkig mogen we iets opnemen, wat dan uitgezonden zal worden in een ander swingend programma. Qua radio-stations steekt Boston met kop en schouders boven de rest van Amerika uit. Dat zal wellicht te maken hebben met de gigantische studenten populatie aldaar. De studio bevindt zich op een terrein dat een zeer getrouwe kopie is van de engelse Cambridge Universiteit.

Hurrah, Hurrah

In het New Yorkse Hurrah spelen we onze laatste set in Amerika. Een prima disco in de 63e street. Het publiek bestaat uit mensen van buiten de stad. Zij hebben weinig moeite om de hoge entreeprijs te betalen. Deze mensen komen ook niet zozeer voor de band, maar meer om eens lekker uit te spatten. Dat kan goed in Hurrah. Voor de locale mensen is het al lang niet meer te betalen. Ten eerste omdat de entreeprijzen fors opgeschroefd zijn. Tweedens door de daar ook gestegen kosten van levensonderhoud.
Maar oké, het optreden verliep prima. Het zit er weer op, alles is weer achter de rug. We voelen ons trots, alles is tenslotte goed verlopen. We konden als band onze zaken goed in de hand houden, zonder afhankelijk te zijn van een professionele regelaar.

I

Geen wonder dat ook in het taalgebruik een toename van het aantal chlichés valt op te merken: A zingt de sterren van de hemel. B en aanverwanten doen rillingen over de rug lopen (die het ouderwetse kippevel vervangen hebben) - muziek is altijd 'dampend', vocale meerstemmigheid als het goed is 'messcherp', de heren (dit vooral ook) gaan er weer eens flink tegenaan of zijn goed op dreef.
Het is de taal van teksten zoals ze door de promotie-afdelingen van de platenmaatschappijen geproduceerd worden met woordspelingen en al.

dampende bassen en de sterren van de hemel

II

Peter Tosh is de Toughest Mystic Man uit de reggae-wereld. Deze elpee is een waardige opvolger van zijn eerste elpee Bush-Doctor.

III

Bob Andy: Songbook (Studio One)
Delroy Wilson: Good All Over (Studio One)
Twee ouderwetse soulzangers, hier nog jeugdig bezig, op een ritme van Dampende Ska. Puike Dodd Produkties.
The Heptones: On Top (Studio One). Absoluut hun sterkste plaat. Een hele grote klassieker.
Vivian Jackson (Yabby You) (. . .) Zijn eerste, waarop ik mijn eerste Jamaicaanse weedtrip maakte, is nu weer te krijgen. Een legendarisch stuk kwaliteit.
Wayne Wade. Beschermeling van Yabby You. 19 jaar! Heeft net als Sugar Minott een van de mooiste stemmen van Jamaica, hij zingt echt de sterren van het strand! (??)
De 16-jarige Hugh Mundell sluit de rij. Zijn plaat Africa Must be Free By 1983 (Message '78) is weer op heel andere wijze briljant. A. Pablo's geniale produktietalent en Hughs stem leiden naar het Walhalla.

Het eerste citaat is naar Jan Stroop, DIC map 'Popmuziek: Kunst, Kultuur of Koopwaar', het tweede een advertentietekst en het derde een reggae-inventarisatie uit het blad O. van Pieter F. Ik vermoed dat F. verhalen van public-relations-kantoren overpent. Ik weet zeker dat hij teksten van platenhoezen overpent. Op zich is daar niet zoveel bezwaar tegen. Op hoezen vind je vaak de producer, de muzikanten en de studio's waarin de muziek werd opgenomen. Gewapend met die kennis kun je al aardig bepalen of de plaat al dan niet de moeite van het aanhoren waard geacht moet worden. Bovendien, onder reggae-fanaten bevinden zich gespecialiseerde verzamelaars zoals Dub-freaks, Lee Perry-freaks, Studio-One-freaks en begin-70-er-jaren-reggae-freaks. Die weten met één blik op de hoes al wat ze zo ongeveer te wachten staat. Omslag-informatie vermelden is geen ramp. Straks ga ik het ook doen.
Wel kwalijk is het jatten van complete hoesverhalen zonder bronvermelding. Uit het belangenspinsel waarin platenmaatschappijen en invloedrijke recensenten gerold zijn, zou een pracht van een door-links-op-te-rollen rechts plot te weven zijn. De teksten zijn veelal afkomstig van medewerkers van het blad Black Music (B.M.). Er zijn B.M.-scribenten die dank zij hun ik zal maar zeggen 'Dubbel-Deelfunctie' in staat zijn om met eigen platenprodukties zowel hun veelgelezen kolommen al hun zakken te vullen. Hun studiowerk stamt voor het grootste deel uit het rock-steady-tijdvak. En het verbaast me geen tel als de al weer overwaaiende rock-steady, ska en skin-head-reggae-hoos door het B.M.-team is aangeblazen. Stel je de voorafgaande brainstorm binnen het B.M.-team eens voor: Als wij gaan vertellen dat onze goeie ouwe rock-steady bèter is dan de moderne reggae, zoals die bijvoorbeeld door Lee Perry in Nederland gemaakt wordt, dan schrijft Pieter F. van O. het wel voor ons over. Zo infiltreren we ook in de Nederlandse markt. Let's make some real money etc. En zielepieter schrijft mee: aristocratische Rock-Steady en Dampende Ska is puiker dan moderne reggae. Je komt verdacht veel overeenkomsten tegen. B.M. schrijft: Black and Dekker (Desmond Dekker) is slecht en Pieter noteert hetzelfde in O. B.M. schrijft: Rebel Music: essential, en P.F. vertaalt: een essentieel document. Bedankt Peter!
Tot slot een onverwacht medewerker van 't commerciële B.M.: Linton Kwezel Johnson. Nu heb je dus een goede reden om deze prutspoëet in de platenwinkels achter te laten. Koop liever een electrische tandenborstel van Philips als je door een centenfreak in de hals gekeken wilt worden.
Nu ik het voorgaande eens teruglees twijfel ik. Kan ik die vervelende Pieter F. niet beter weg-

laten? 'Die man, die moet wel zielig zijn. Die schrijft smakelijke praatjes over van winzuchtige platenbonzen en hij heeft vast een gevoelige neus voor clichés en stoplappen, hij bespaart je er geen een. Onder zijn hersenpan zal Schraalhans wel regeren. Met zo iemand moet je medelijden hebben. 'n Jammerlijke zakkenvuller'.
Maar uit dezelfde gedachtengang put ik woede die al snel aanzwelt tot een grauw-schuimende golf van haat. Zakkenvuller? Chase 'm Natty, chase 'm. De wereld is overladen met zakkenvullers. Denk 'ns aan onze eigen 'hoer van Babylon' B. Denk eens aan van A. en ex-pedo-nu-necro-weduwnaar W. Er loopt een gore draad van dit op Traditie, Geloof en Kapitaal stoelende trio naar een schoft als Pieter F. van O. Chase 'n Natty. Wat? Nekschot Natty. Als jij 't niet doet doe ik 't zelf. Om deze woede te begrijpen moet je weten dat de Ernst – die van harde arbeid en ernstige studie – m'n ideaal is. Dit vloeit weer voort uit m'n 'ernstige onvrede' met een wereld waarin gedrochten als Hoer B., van A. en z'n zieke vriendje weduwnaar W. het voor het zeggen hebben. Om ervoor te zorgen dat dit laatste verandert, moet je zien dat je hen van de wereld verjaagt. 't Mooist en rechtvaardigst is als je ze zelf afschiet. Knal. Maar je kunt ook proberen de omstandigheden om te buigen in een richting die je meer zint dan de huidige. Beide methoden vereisen geduld. En Ernst. En juist in de ernst die reggae 'uitstraalt' kan ik me helemaal kwijt. Dáárom is het moeilijk te verkroppen dat er over deze muziek nauwelijks andere informatie te vinden is dan verkoop-bevorderende, met clichés doorspekte kletspraat. Zo zit dat.

Terwijl ik voor het voorgaande met m'n gouden pen (14k) in de weer was, vulde m'n geluidsinstallatie de kamer met de eigenaardigste reggae die ik ken: Kent Village, een LP uit 1978 van Eric Donaldson.

Vrijwel iedereen – zelfs de gemiddelde 30-er – kènt 'n compositie van Eric: Cherry Oh Baby, als cover op een elpee van de Stones.
Blijkens de hoestekst van Kent Village (*Dynamic DYLP 3013, gemarketed door Creole uit London*) schreef Donaldson dit nummer in 1971 en won hij er The Jamaican National Songcompetition mee, in hetzelfde jaar. Donaldsons eigen uitvoering staat niet op Kent Village, wèl op de Trojan compilatie 'Monkey Business' *(TRLS188)*. Deze versie is veel frisser en onbevangener dan de kreunende cover van Jagger cs. Daarom probeerde ik een elpee van Donaldson te pakken te krijgen, wat me vijf maanden kostte. Een tamelijk moeilijk verkrijgbare plaat dus, Kent Village.
Laat één ding duidelijk zijn: Eric lijkt nauwelijks op het gros van de andere reggae-executeurs. Zijn stem lijkt een beetje op die van Desmond Dekker en Jimmy Cliff. Evenals deze heren maakt hij geen Rasta Reggae, maar liedjes over zijn liefde voor juffrouwen en Sweet Jamaica.

Kent Village is opgenomen bij Dynamic Sounds en Joe Gibbs, geproduceerd door Neville Hinds en Calypso-veteraan Byron Lee. Twee liedjes zijn geschreven en geproduceerd door ene Winston Wallace, Land of My Birth en Sweet Jamaica, waarmee Donaldson overigens respectievelijk in '77 en '78 de eerder genoemde competition won. Ik wil trouwens graag méér werk van Wallace horen, zijn nummers behoren tot de beste van deze langspeler. De overige zijn van Donaldsons hand.
De Ernst, voor mij een criterium ten aanzien van goed of niet, is bijna tastbaar op Kent Village. Dit betekent nou ook weer niet dat het geheel zou bestaan uit een loodzware en onverteerbare arrangementenkoek, verre van dat en integendeel, de muziek is vaak vurig en vrolijk. De ernst zit 'm in de teksten en in de voordracht van Donaldson. Zo bezingt hij in Sweet Jamaica de opbouw van zijn eiland (Sweet Jamaica is now on the move). Donaldson als anti-rasta, op een speels, dartel schitterend reggae-ritme. In een ontwikkelingsland als Jamaica waar muziek als verkiezingswapen wordt ingezet moet deze song als een geschenk ontvangen zijn, en geen wonder dus dat Sweet Jamaica winnaar werd van een nationaal festival. Dezelfde sfeer is ook te vinden in Land of My Birth. Donaldson verklaart de kust van Jamaica nooit te verlaten. Andere koek dus dan de rasta-exodus ideeën. Ook anders dan rasta is Donaldsons benadering van vrouwen. 'Sister do as I told you' is een typische rastafarian-slogan. Van die macho-mentaliteit is op Kent Village niets te bespeuren. Donaldson is meestal wanhopig: *I picked you up when you were down () Now look what you have done.*
De liefdesliedjes missen de stralende vrolijkheid van de oden aan het geboorteland. Hartverscheurende zang komt er voor in de plaats. Alle songs blijven binnen de simpele country-reggae-grenzen. 'Second Time' uitgezonderd. Dat is een slow-rock met afrikaanse trommels. Het dieptepunt van de elpee. De melodielijnen zijn sterk op Caraïbische tradities geënt, meer dan op afrikaanse. Gezongen vertwijfeling slaat bij Donaldson ook wel om in cynisme, bijvoorbeeld in een song als 'Happy Man': *Since I don't have you, there is nothing hard for me to do. Cause I'm free as a bird in a tree. And forever that's the way it will be. You think that you were hurting me but little did you know you were only hurting yourself. () And you made me a happy man.*
En in 'More Love' waarin Jah meer liefde voor de wereld gevraagd wordt:

Listen what they say,
meekly wait and murmer not.
But for me I've been waiting overtime.

tekst: André Bach foto's: Arthur Nieuwenhuys

THE GAP

Manuel, Philip en Peter. Hun muziek doet hen denken aan een oerwoud-een westeuropees oerwoud. Een stadsoerwoud. Ritme en tegenritme. Elk instrument zorgt voor een eigen bijdrage. Een eigen kleur. En die individuele inbreng hoeft dan niet te blijken uit techniek maar vooral uit spontaniteit.

Je bent gedwongen naar elkaar te luisteren, maar ook om naar elkaar te kijken, elkaar in de gaten te houden.

The Gap heeft zichzelf afgebakend door middel van het ritme en zang als verteller is dan ook afwezig. De stem als instrument, als geluid zou volgens The Gap echter wel degelijk passen.

Peter: *Muziek is geluid. Geluid heeft een emotie. Van een konstante toon naar een hogere toon geeft een spanning. Zou je die spanning invullen door het vertellen van een verhaal, dan ontneem je de ruimte voor de fantasie van de luisteraar. Er is dan geen eigen invulbaarheid.*

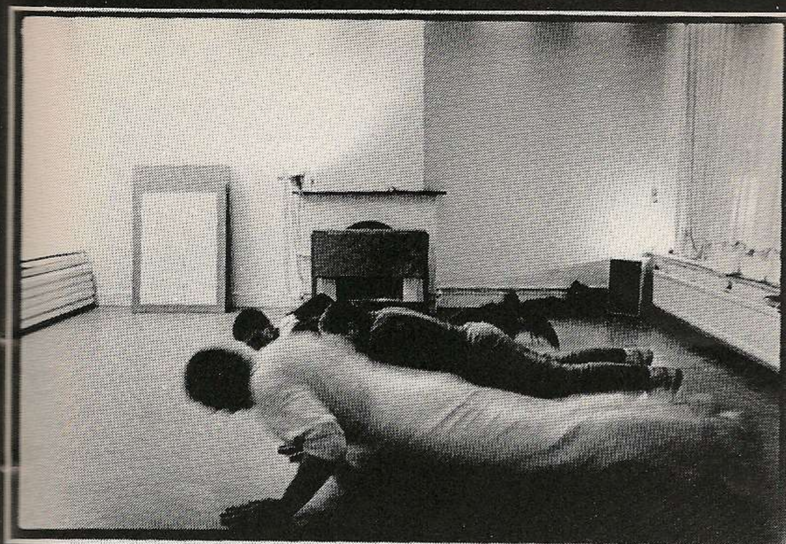
Ontstaan uit gitaren die stotend tegen elkaar inslaan, een drum die daaraan werd toegevoegd en het idee thuis te blijven spelen. De druk om door te blijven oefenen viel op een gegeven moment echter weg en er werd gezocht naar een nieuwe uitlaat. Optredens.

Manuel: *Je hebt aandacht nodig, je moet onder druk staan om tot nieuwe vondsten te komen. Philip bijvoorbeeld drumt vaak genoeg tijdens de optredens totaal anders als tijdens het oefenen. Het beest komt dan los.*

'. . . vechtende gitaren, die elkaar opjagen, of het ritme proberen bij te houden . . .'

Er hoeft niet feilloos te worden gespeeld, niet als dat ten koste gaat van verrassingen en improvisaties. Veel belangrijker dan het trachten te vermijden van fouten is de mogelijkheid te behouden plotseling te kunnen veranderen. Een goed optreden zit 'm niet in vlekkeloos uitgespeelde nummers, (*. . optredens zorgen voor zoveel spanning dat het al moeilijk genoeg is om mijn gitaar vast te houden . . .*).

Peter: *Muziek is zoiets als grafitti, een spoor nalaten van je aanwezigheid. Als er iets van een boodschap in is, dan is dat van 'ik ben er ook'. Manifesteren.* Maar dan niet om het effekt van het manifesteren.

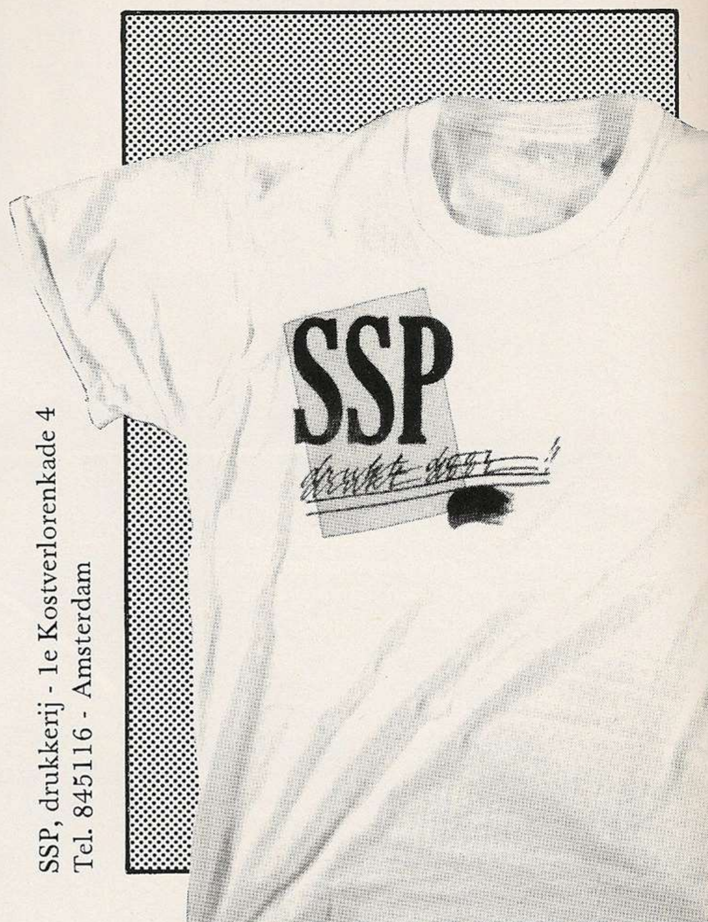
Je ontdekt dat het publiek het leuk vindt als we zoveel naar elkaar kijken en dan ga je dat doen omdat je dat weet. En dan schaam ik me ook onmiddellijk en dan doe ik het dus niet. En dan worden de anderen uiteraard boos. Heel gevaarlijk zoiets.

The Gap. Muziek ter bevestiging van degenen die het maken. Het bewijs dat met sobere ritmische elementen een zeer persoonlijk en aantrekkelijk geluid is te maken.

De opzet om een gevoel teweeg te brengen, duidelijk te maken dat er een bepaalde relatie tussen Peter, Philip en Manuel, tussen The Gap is. *Dat kan je charmerend vinden, maar daar kan je ook een aversie tegen hebben, ook dat is een bevestiging van dat we er zijn.*

The Gap. Binnen je eigen mogelijkheden blijven (*. . . oefenen met mijn handen op de bank*). Eenvoud. Energie. Spontaniteit.

Red Zebra - foto Peter Cox

tekst: Mendel Refox foto: Arthur Nieuwenhuys

PEOPLE THAT YOU MEET/FUNCTION IN THIS MESS/PEOPLE THAT YOU MEET/DANCING IN THE STREET/MANY WORDS TO SING/FUNCTION IN THIS MESS.

PEOPLE THAT YOU MEET/FUNCTION IN THIS MESS/PEOPLE THAT YOU MEET/DANCING IN THE STREET/MANY WORDS TO SING/FUNCTION IN THIS MESS.

Laat Nijmegen maar lachen . .

Laat Nijmegen maar lachen . .

WAS IST HIER LOS/GEGENWART/DU HÄNGST NUR RUM/ALLES GEHT VORÜBER/JEDEN TAG IST/HEUTE/JEDEN TAG IST/MONTAG DIENSTAG.

Oktopus 4/2/81, Ultra avond, een delegatie uit Nijmegen, bestaande uit de niet-zo-ultra-groep Utang (als invaller voor Bazooka) en Das Wesen en veel apparatuur.

Hé, die teksten die nauwelijks te verstaan zijn, waar gaan die over?

Je staat op en denkt dit wordt een leuke dag maar er gebeurt niets helemaal niets . . . het drukt een soort ontevredenheid uit. Onze teksten zijn duits of engels in het algemeen politiek zonder letterlijk te zeggen I hate the system.

Publiek in oktopus is zacht en meegaand.

Das heel relekst optreden ondanks dat je zo in het licht staat en zij in het donker. Vaak hoor je in kleinere plaatsen mensen schreeuwen tijdens een konsert maar vaak komen ze dan toch achteraf naar je toe van hé ik vond het toch wel leuk.

Als band zijnde vertel je in interviews nauwelijks meer dan wat de muziek en teksten ons tijdens het optreden vertellen.

Geinterviewd worden is zo raar daarom spelen we liever dan er over te praten, ik stuur wel een brief met meer informatie.

Twee weken later, op de dag van de ontruiming van de Piersonstraat komt er een brief met folders, kassette en teksten. Niet namens Das Wesen aan Vinyl.

Ik zal tussen alle stress van de kraakaktie door je nog wat informatsie geven.

De eerste impuls tot het oprichten van Puberkristus & freaks was na een optreden van Teenage Jesus & Jerks. Hans (gitaar) speelt al vanaf het begin in Bazooka en had wel zin om daarnaast nog iets te gaan doen. De andere Hans (drums) speelt nu zo'n drie jaar in Utang en, Boudewyn is begonnen in Puberkristus, het eerste optreden was eind '79 in Doornroosje in Nijmegen. Hans & Hans kunnen binnen p.k. een aantal dingen kwijt die ze in de andere bands moeilijk kwijt kunnen.

WAS IST HIER LOS/GEGENWART/DU HÄNGST NUR RUM/ALLES GEHT VORÜBER/JEDEN TAG IST/HEUTE/JEDEN TAG IST/MONTAG DIENSTAG.

Jullie hebben in de Melkweg op NO DAY gespeeld?

Met de Young Lions inderdaad, dat leidde weer tot een uitnodiging voor Ultra Oktopus in oktober '80. Tussen de twee Oktopus optredens hebben we onze naam veranderd in Das Wesen iets wat beter bij 1981 past dan onze fopnaam uit 1978, je kunt niet aan die oude dingen blijven hangen.

VERZWEIFLUNG IN DER STADT/OHNE RÜCKSICHT KEINE ZEIT/DA IST DIE ZUKUNFT DA

De eerste oefenruimte die we konden gebruiken was van korte duur de bagwan buurman flipte op onze muziek; mensen die dat soort muziek maken moesten wel slecht zijn. In het begin zeiden veel bandjes: voor die muziek hoef je toch helemaal niet te oefenen. Gelukkig konden we af en toe de repetitie ruimte van Utang en Bazooka gebruiken. In ieder geval kregen we na de eerste optredens ook veel positieve reakties in Nijmegen.

Binnen onze muziek moet niets, kan alles, toevoegingen van andere instrumenten ekstra trommels, fluit, synthesizer, geluid. De nummers veranderen in de loop der tijd.

Over het interview twee weken geleden . . . toch een heel onwennige situatie ik sta er nog skepties tegenover, je zegt iets, een dag later zien dingen er weer heel anders uit, de interviewer hoort als hij zijn bandje terugdraait alleen maar een kleine momentopname, flarden. Kijk, voor de interviewer ligt het makkelijker omdat hij de initiatiefnemer is. De volgende dag was ik er toch niet zo ontevreden over.

Zo is het wel genoeg, ik ga weer naar de barrikades.

Eénderde van Das Wesen, terug naar de barrikades, vechten voor je vrijheid, vechten tegen de onderdrukkers, al die elementen die ook in hun muziek zitten. Sukses!

DAS WESEN 080-223355.

OP SAFARI IN

Overal is er wel wat. Zo zal het dan ook wel zijn gesteld in Haarlem. Wij zijn derhalve op zoek gegaan in Haarlem, naar nieuwe uitingsvormen, alternatieve omgangsnormen, de jungle van de vooroordelen trotserend.

Per NS verlaten wij de rook van de hoofdstad. Wanneer we in Haarlem uitstappen, denken wij dat wij potdomme verkeerd getransporteerd zijn, dat wij in het Utrechtse spoorwegmuseum zijn. We bijten op de tanden en lopen naar de uitgang. En jawel hoor, het frisse beton lacht ons weer toe, de totale smakeloosheid laat zijn beste kant zien in de vorm van de Beyneshal. Er blijken, zo vertelt de juffrouw van de VVV, sportevenementen en een enkele keer ook muziekconcerten voor de jeugd georganiseerd te worden. *CONCERTEN? Ja concerten, zo is er wel eens een luilakfeest in de Beyneshal geweest, verder eigenlijk niet zoveel eigenlijk.* Wij vinden dat maar goed ook, immers sport en spel kunnen wat ons betreft niet nadrukkelijk genoeg worden gescheiden.

Een voettocht voert ons vervolgens naar de oase: Amigo's, platen- annex kledinghandel. We komen er wat op verhaal en horen bekende geluiden. Zoals: moeite met het vinden van oefenruimtes, weinig bewegende mensen, niet leuk om uit te gaan enz. En drie groepen die zowiezo de moeite waard zijn, gezien vanuit het safarie-istenkader. Wij noteren: **Crosspects, Steno** en **Liberation Year X**.

We paffen nog een saffie en snoepen nog een dropje bij Amigo's. Dan zetten we de kragen op en gaan weer op pad, na nog een lijst met namen en telefoonnummers van nog een heleboel andere groepen in onze tas gestoken te hebben.

Bij Crosspects op zolder

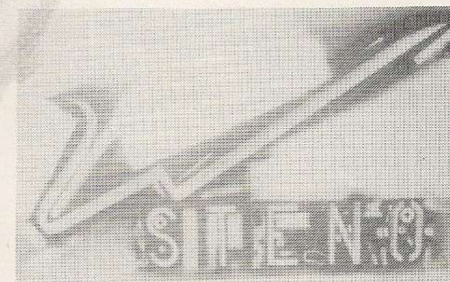
Crosspects zijn: **Klaas Jan Boterbloem** *synthesizer en ritmetapes*, **Pim Scheelings** *gitaar*, **Rubin Ootes** *drum en percussie*, **Peter Stufkens** *zang*, en **Martin Steyeman** *bas*.

Crosspects is wat je zou kunnen noemen een snapshotband. Ze werken niet met een vast programma, wat ze doen is het weergeven van de gevoelens van het moment. Als zij spelen is het geluid een weergave van wat ze onder andere de dagen daarvoor hebben ondervonden. En gezien vanuit het motto 'avanti, avanti met die progressie' betekent dat een steeds wisselend repertoire. Als rode draad daarin fungeert het denken van de Crosspects-leden. Hun visie op de omgeving, hun aversie tegen conservatisme.

Als ons ongeveer duidelijk is wat Crosspects is, praten we nog wat over het verleden. Zo kocht Klaas Jan samen met Wim (van Amigo's en Minny Pops) een synthesizer. Klaas Jan ging met andere mensen samenspelen. Tot voor een maand speelde de band uitsluitend in sekties. Toen vonden ze eindelijk een oefenruimte en konden voor het eerst met de volledige bezetting samenspelen. Toen ook werd de eerste Crosspects-tape opgenomen die wij mochten beluisteren. Wij knikten goedkeurend en trokken de vrieskoude weer in.

Diner a la carte met steno.

Bij een Chinees restaurant, waarvan de uitbaters ons verdacht veel aan Eskimo's deden denken, kopen we wat doosjes eten. Die torsen we naar het hoofdkwartier van **Steno.** Samen met Frank, Frank, Dick en Linda eten, drinken en praten we wat. Onderwerpen van gesprek waren onder andere: 75% van de voedselvergiftigingen komt uit de Chinese keuken, hasjies is ook niet alles, het aantal prikkers in Haarlem is niet gering, muziek moet iets met je doen, of dat ik iets uit jouw bakje eten mag, dat **Frank** zich onder andere uit via zijn *bas, gitaar* en *stem*, dat de andere **Frank** de *bas* en de *ritmebox* bespeelt, dat **Dick** met de *synthetics* werkt en

daarbij *zingt* en dat **Linda** voor de *logo's* zorgt.

Tenslotte worden we getrakteerd op het geluid van Steno. Dan weten we het zeker, er zit wat in. Aan de ene kant is het heel vriendelijk en poëtisch, aan de andere kant is het bijzonder hard, net als het leven eigenlijk. Het is een geluid vanuit de aanval, de beste verdediging. Het

is muziek die je alle hoeken van de kamer laat zien, muziek die maar een ontsnapping biedt: er op in gaan.

Wij zijn ondertussen weer wat mens geworden en spreken af naar hun optreden in het Amsterdamse Oktopus te komen kijken.

(nagekomen noten. het optreden was fantastisch. Moedig wierp Steno haar geluid de zaal in naar het kritische publiek. de uitslag: Steno mag zich beter voelen).

Ten slotte Liberation Year X.

Met Pierre Anniversaire is afgesproken dat hij zijn muzikale kornuiten zal voorstellen als wij naar de oefenruimte komen. En dat blijken te zijn: **Ae Doorson** *zang en gitaar,* en **Paul Meyling** *drums.* **Pierre** verzet zijn zinnen op de *bas* en *zingt* daarbij.

De oefenruimte delen ze met nog wat andere groepen die evenals Liberation Year X de sleutel daarvan hebben gekregen van de Stichting Kennemerland Pop Muziek. (●)

Het eerste wat ons opvalt is het leeftijdsverschil van de verschillende groepsleden: 25-20-16. Tweedens horen wij dat ze muzikaal behoorlijk zijn onderlegd. Pierre en Paul is onderweg om toegelaten te worden op het conservatorium. Het geluid van Liberation Year X is een positief geluid. Luchtig en vrolijk. Maar zoals de naam al doet vermoeden zien zij niet alles even luchtig. Pierre en Ae zien de bol van ons vandaag of morgen mooi uit elkaar knallen. Paul denkt daar wat positiever over, hij heeft wat meer vertrouwen in 's mens kunnen. Per slot van rekening heeft de wereld al wat meer ellende doorstaan.

Ter afsluiting van onze safarie-dag krijgen we nog een set mooie nummers van Liberation Year X te horen, die ze ook op 18.2.81 in Oktopus speelden.

Telefonische recherche.

Verder zijn er nog andere dingen in Haarlem. Zo zijn er cafees als de Schaggelaar, de Gooth en Dac. En er zijn natuurlijk nog een heleboel andere groepen, waaronder enkele punkgroepen. De punk kwam in Haarlem op in 1978 en verdween na een half jaar tot halverwege 1980. Toen ontstond er onder de schooljeugd een heftige punkcultuur waarvan akte:

Squits: Fritz: *zang.* **Anita:** *zang.* **Rutger:** *gitaar.* **Mark:** *gitaar.* **Zemi Guel:** *bas.* **Oigen:** *drums.* Telefoon 023 - 314273.

Gestapo's. Voorheen Pubix. Punk muziek, met de zanger van de vroegere Empty Heads. Zeker geen fascisten. **Ron:** *gitaar.* **Dianne:** *drums.* **Sam:** *bas.* **Stakkertje:** *zang.* Telefoon: 023 - 330797.

Neo Punks. Brachten in het verleden een E.P. uit met 5 nummers, op 1 april komt de tweede. **Dertien:** *zang.* **Broosin Bruce:** *gitaar.* **Majorchord:** *gitaar.* **TBC:** *bas.* **Tumor:** *drums.* Telefoon: 023 - 311717.

Bizkids. Magteld: *drums.* **Theo:** *gitaar.* **Annegreet:** *zang.* **Sander:** *bas.* Telefoon: 02550-16267.

World War Rockers: Maken niet alleen hardcore punk, ze spelen ook met ska invloeden, dwz **Stijn:** *drums.* **Ad:** *bas.* **Fred:** *zang* en *gitaar.* Telefoon: 023 - 315823.

Orgasme is de punkband van **Nobby Fobie** en **Ross Bud Bill.** Beide dames bespelen de *gitaar,* en zoeken momenteel een bas, een drum en een stem. Telefoon: 023-333410/330082.

Wat new wave betreft:

Demaniac. Walter: *gitaar.* **Kees:** *bas.* **Frank:** *drums.* **Olga:** *zang.* Telefoon: 023 - 311761.

Fabs. Karel: *drums.* **Marcel:** *gitaar.* **Sjef:** *bas.* **Bart:** *zang* en manager op 023 - 311761.

Zwetz. Martje: *drums.* **Pim:** *gitaar* en *zang.* **Ivo:** *zang* en *saxofoon.* **Erik:** *bas.* Telefoon: 023 -330797.

Verder zijn er de **Easy Blides, Direct Drive** en **Lobotomy.**

Geen van hen heeft iets met new wave of punk te maken. De **Easy Blides** (023-241741) is **Tine.** Zij speelt *saxofoon, piano, speelgoed* en *zingt.* Zelf noemt Tine wat ze doet no music. Soms speelt ze samen met **Grace,** die de zangeres is van Direct Drive. **Direct Drive** (023-324136) staat voor plezier en vermaak. Prettige synthesizer-pop. Met **Klaas Jan** en **Wim** op de *synthesizer.* **Rubin** voor de *percussie.* En **Martin** op de *bas.* Op het programma staat het maken van een Residents cover.

Lobotomy (023-256070). No wave. De structuur gaat uit van de bas. Zang en gitaar zijn bijzonder experimenteel. **Peter:** *zang.* **Martin:** *drums.* **Marcel:** *bas.* **Maarten:** *gitaar.*

Steno. Kruisstraat 15. 023-315016.
Crosspects. Verspronkweg 114. 023-260247
Liberation Year X. Rivier Vischmarkt 1.

Antichambre

Standing near the entrance
Of the Social Security Office
I can't consent to my thoughts
So I'm waiting, waiting

I come to my senses
Embarras de choix
Observing the attendant
And I'm waiting, waiting

A gesture of despair

I'm aware of it all
My conscience is clear
I hear every sound
As it faints upon your ear
A considerable time has been elapsed
Of looting and pain pride lost and regained
Your favourite sort of dream
Fuck and relax
Boulevard magazines
Murder and sex
I hope I'll endure the terrible trip
Before into oblivion I'll slip

Who are they who call me friend
I'm on the road that never ends
I call that piece a wonder

City X

City grey, city black
Fucked up
Programmed life
Driving high
Dishonest eyes
Robots
That grey line
This generation in ja
Sometimes I feel pit
Sometimes not
Some people look
Pick up fun
Here we are
Some can't bare it
Suicide
Some get over it

This is chaos

● Stichting Kennemerland Pop Muziek

Bracht in het verleden twee singles uit. De een met Pierre Anniversaire and the Fact, van Dattum, en the Plastics. De andere met Stock.
Ze hebben van de gemeente diverse lokaties toegewezen gekregen, die zij dan weer aan de bands geven om er te oefenen. In de toekomst willen ze een pand waarin bands kunnen optreden en oefenen. Momenteel organiseren ze concerten met groepen als Ratat en Oh Boy.

PERE U

Vijfmans formatie uit Cleveland, Ohio. Ze noemen zichzelf ook wel eens middeleeuwse minstreels. De muziek is zondermeer nieuw te noemen. Er wordt vaak vanuit zeer ongewone invalshoeken gewerkt. Op een van hun 4 verschenen elpee's zingt zanger David bijvoorbeeld met afwisselend fluisterend en dan weer krassend stemgeluid over z-a-n-d in de ik-vorm. Onlangs werd Mayo Thompson, eens oprichter van de legendarische Red Crayola, definitief aan de band toegevoegd. Uit de oude bezetting vertrok gitarist Tom Herman met onbekende – muzikale – bestemming. Bassist van het eerste uur Peter Locker werd vervangen door Tony Maimone. Van de oude bezetting zijn nog aanwezig: David Thomas (zang), Scott Krauss (drums), Allen Ravenstine (synthesizer).
(Uittreksel signalement Vinyl 1).

interview: Stephen Emmer

Over het begin.
Allen: De beginperiode van de groep hield in dat wij een eenmalige overeenkomst hadden met een platenmaatschappij om een single te maken, 30 seconds over Tokyo, en daarna weer op te breken. We zijn echter nooit meer opgehouden. Bij de eerste optredens speelde ik niet mee, ik was wel altijd aanwezig en maakte van elk concert opnamen, om de rest van de groep te laten horen dat het P.A.-systeem niet om aan te horen was. Ik werkte alleen thuis aan muziek en wist me eigenlijk geen raad met al die rock and roll. Ik kon me daarin helemaal niet manifesteren. Als de radio thuis aanstaat, is deze meestal op een klassieke zender afgestemd. 'T voordeel van een radio is trouwens ook, dat je niet hoeft op te staan om de andere kant op te zetten. Verder luister ik naar radiatoren, douchekranen en alles wat maar geluid voortbrengt.
Dus na de opnamen van Tokyo vertrok ik, maar toen ik eenmaal weer deel uitmaakte van het publiek tijdens Ubu's concerten, wilde ik er weer graag in terug, omdat de band een samenstelling vormde van een aantal ongeloofljke individuen en ik vond ze verbazingwekkend goed bezig.
Voor Ubu speelde ik al 2 jaar synthesizer, maar ik heb nooit muzikale scholing gehad. Ik heb toen ook nog een paar muziekwerkstukken gemaakt die door universiteitsradiostations werden gedraaid. Aangezien ik geen notenschrift beheers en ook niet in noten en melodieën denk, zit de kans er dik in dat ik dingen vergeet. Als ik soms ook terugluister naar wat ik eerder heb gedaan, ben ik stomverbaasd dat ik dat heb gedaan en kan ik me niet meer heugen hoe ik dat heb gedaan.

Toen Tony nog taxichauffeur in Miami was (iets waar de andere bandleden nu nog om lachen), Allen nog portier van een groot gebouw in Cleveland was en Scott bezig was met het onderhouden van zijn 2 kinderen door in een winkel van zijn vader te werken, was David zich aan een dilemma te ontworstelen. Hij was namelijk journalist bij een krant en voelde zich hiermee diep ongelukkig. Bezig met zingen en de daarmee gepaard gaande gedachtenwereld die hij ontwikkelde, voelde hij steeds minder voor de rol van beschrijver van andermans gedachtenwereld. De keuze liet niet lang op zich wachten. Met de band waarin ook de andere bovengenoemde (behalve Tony) zaten, werd steeds vaker gerepeteerd in een ruimte, beschikbaar gesteld door Ken Hamann. Deze Ken Hamann had destijds samen met zijn zoons Paul en Dave de zgn. Cleveland Recordings opgezet en wordt door de groep beschouwd als degene die door middel van o.a. promotie, productie en adviezen een groot aandeel heeft in de geschiedenis van Pere Ubu. Cleveland Recordings werd Suma Studios en was gesitueerd in een groot huis, waar de studio in werd gebouwd. Het studiogedeelte was voornamelijk uit bijzondere houtmaterialen opgetrokken. Iets wat de bandleden zelf als essentieel beschouwden voor de ontwikkeling van hun geluid.

Over productie
Tony: Onze productieconcepten zijn steeds aan het veranderen
Zo is bijvoorbeeld het Art of Walking album een afscheid van vroegere concepten geweest en het begin van een nieuw concept. De single Not Happy was nog weer een stap verder binnen dat nieuwe concept en wat we nu aan het doen zijn vormt weer een aspect aan ons nieuwe concept. We gaan namelijk zeer binnenkort livealbums op de markt brengen, waarin we onze nieuw verworven productiekennis tot het uiterste gaan benutten. Ze zullen waarschijnlijk gaan verschijnen onder de naam '390 degrees of simulated stereo, Pere Ubu live in Cleveland, London and Brussels volume 1, 2, 3.
Scott: Op elk volume zullen we bepaalde

JBU

foto's: Arjen Schrama

nummers uit elke periode van ons verleden gaan behandelen.

Tony: Het is de bedoeling dat volume 1 al over een maand wordt uitgebracht.

Er is momenteel zowel een re-release van the Modern Dance als van the Art of Walking . . .

Scott: Zowel het management als het label (Rough Trade) waren het met ons eens dat we the Modern Dance moesten heruitbrengen, omdat we veel brieven kregen met de klacht dat de plaat niet meer te krijgen viel. Ook had de groep het gevoel dat we nu meer 'luister-begrip' zouden kunnen krijgen voor the Modern Dance. Wat betreft het Art of Walking album vonden we dat het geluid bijna mono was en op het nummer Miles was het hoog volledig uit proportie in verband met de toonkarakteristieken en was de zang verkeerd ingemixt. Er was trouwens ook nog eens een ongeluk bij de platenperserij.

Tony: Pere Ubu laat namelijk altijd eerst een proefmix plus nog eens een proefpersing maken. Het is nog nooit gebeurd dat we hierover tevreden waren. Met dit in het achterhoofd is de titel van onze nieuwe L.P. dan ook een aanklacht tegen dit proces, wat je zelf niet in de hand hebt. (390 degrees of stimulated stereo, s.e.).

Scott: En over het nummer Arabia was David niet tevreden en één dag voordat we de tape naar London wilden sturen om daar bij Rough Trade te laten afmixen rende David terug naar Suma Studios om daar de zang over te doen. Toen de tape eenmaal bij Rough Trade was aangekomen, constateerde men daar dat er hiss op de tape zat. In paniek en inmiddels moedeloos kregen we de tip om de tape naar Masterdisc in New York te sturen en die hebben het uiteindelijk verholpen. We hebben dus ontzettend veel problemen gehad met de laatste L.P.

Als intermezzo tussen het Art of Walking album en de nog te verschijnen live albums een single. Dit komt voort uit de groepsovertuiging om voortaan 'songs' te gaan spelen en een song kan op een gewoon 45-toeren plaatje.

De muziek is vrolijk en gezellig, de tekst is positief gesteld. Doelbewust. De band wil zich gaan opstellen tegen de doembeweging. Het hoesje toont een papagaai met een zonnige kijk op het leven. Evenals op the Art of Walking is op Not Happy overduidelijk het gitaar- en arrangeertalent van Mayo Thompson aanwezig. De rest van de band speelt alsof de knoop net op tijd uit de war is gehaald. Zanger David voelt zich hierbij letterlijk als een vis in het water.

Over tekst

De teksten zijn meestal sterk metaphorisch

Tony: Ik herinner mij dat Allen een aardige beschrijving over David gaf, die alle teksten voor zijn rekening neemt. Hij zei dat David het vermogen heeft om na intensief luisteren naar muziek de tekst precies te kunnen laten aansluiten.

Scott: Eigenlijk ging David door een aantal fases heen. Voor bijvoorbeeld New Picnic Time wilde hij alle vocalen spontaan inzingen tijdens de opnames. Nu wil hij, net als toen we begonnen, de muziek eerst thuis beluisteren en dan pas inzingen.

Tony: Alleen op the Art of Walking zijn een paar teksten door Mayo geschreven. Wat meer en meer zal gaan gebeuren.

Over composities

Op de plaat staat achter de nummers steevast Pere Ubu tussen de haakjes . . .

Tony: Het zijn inderdaad ook allemaal groepscomposities. We vinden dat heel belangrijk. Veel mensen zoals Bob Dylan, Patty Smith, Bob Marley en Tom Verlaine eisen de credits altijd voor zichzelf op. Dat is heel erg laag om te doen.

Scott: 'Ik haat al die vermeldingen ook op een hoes zoals tekst door A, muziek door B, compositie door C, goedgekeurd door D, etc. Afschuwelijk!

Over optreden

De Europatour speelt zich alleen af in rockclubs . . .

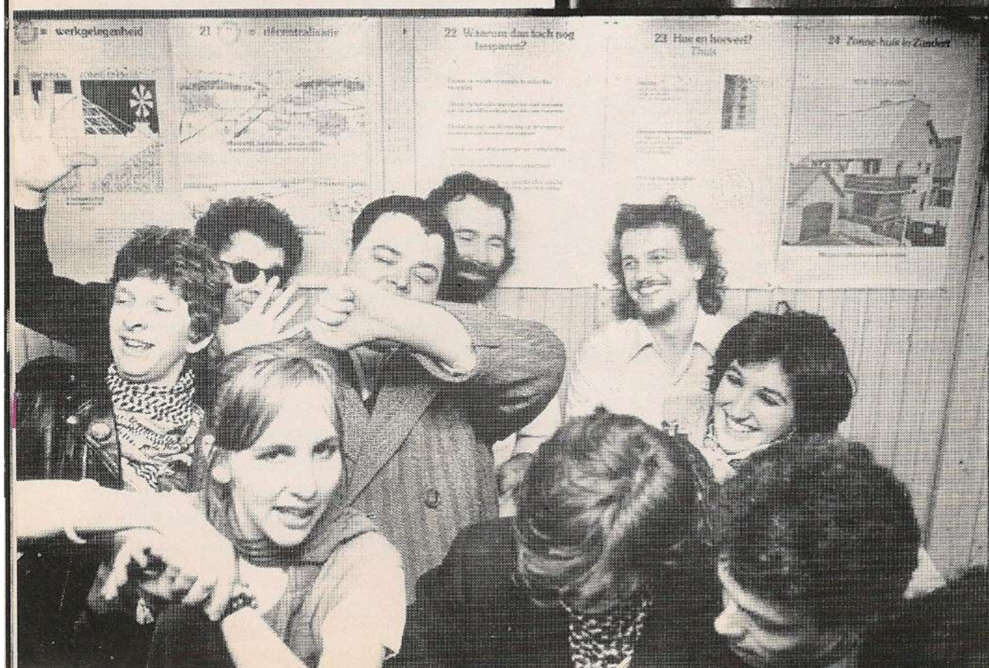
Tony: Ten eerste staat ons het hele idee niet aan om bepaalde indelingen te maken over waar wel en waar niet te spelen.

Ikzelf voel me bijvoorbeeld niet verbonden met die nieuwe beweging van mensen, die zeggen niet meer in rockclubs te willen spelen. Ten tweede is er het probleem dat er niet zoveel alternatieve mogelijkheden zijn. Je kan bijvoorbeeld geen Art Gallery World Tour gaan doen of zoiets.

Scott: Als iemand ons zou aanbieden in een art gallery of een bar te spelen, zouden we het zeker doen. We willen daar ook niet snobistisch in zijn, maar iedereen op het podium kijkt naar het publiek en dat kijkt weer naar iedereen op het podium. Het is zo statisch allemaal.

Tony: We hebben vroeger ook wel in artshows gespeeld. Pere Ubu houdt wel van art, alleen we blazen dat niet zo op.

Scott: Waar zou trouwens het P.A.-systeem moeten staan? Dat is belangrijk. Niet alleen

voor ons, maar voor elke band. Hier in Europa is dat bijvoorbeeld automatisch geregeld voor ons, maar in Amerika zijn we dusdanig financieel beperkt dat, als we optreden in een andere stad, we die clubs altijd moeten vragen om hun huis P.A.-systeem te gebruiken. Dus we zaten altijd in de zorgen hoe het geluid zou

klinken.

Tony: Het is in Europa voor ons zo'n energische en professionele werksfeer, dat we er zeer veel moeite mee zullen hebben om straks in Amerika weer op de oude voet verder te gaan.

Scott: Ik vind echter dat we het wèl weer moeten doen, omdat ook in Amerika het punt bereikt zal worden waarop het niet meer zal hoeven gaan op de oude manier. Dat impliceert dan ook meteen dat we vaker in Europa zouden kunnen gaan spelen. Zoals we bijvoorbeeld in oktober 1980 hier al hadden moeten spelen, alleen zowel wij als Rough Trade konden het financiële verlies daarvan niet ondervangen. Nu spelen wij bijvoorbeeld op Rough Trade's kosten, maar op een gegeven moment willen wij niet meer afhankelijk zijn van tour-supporting.

Een heel ander punt van onze lange afwezigheid in Europa was het feit dat we met problemen binnen de band worstelden. Tom Herman verliet de band, omdat hij erg 'doemachtig' verder wilde gaan, iets wat de rest totaal niet aansprak. En ook David heeft de laatste drie jaar een hoop persoonlijke problemen gehad. Dit heeft zeer zeker te maken gehad met het feit dat hij Jehova's getuige is geworden en allerlei botsingen tussen dit geloof en het vrij aardse bestaan van een band. Hij is echter tot voorlopige oplossing gekomen. Hier is bijvoorbeeld uit voortgevloeid dat David geen interviews meer doet, hoewel dit deels ook komt doordat hij zelf vroeger journalist is geweest, zoals jij al eerder hebt gezegd. Ook was Mayo nog druk bezig met zijn Red Crayola en kon nog geen beslissing nemen om definitief bij ons te komen spelen. Nu Mayo erbij is voelen we ons erg uitgebalanceerd. Zijn muziekkennis, gekoppeld aan onze non-muziekkennis, levert in onze ogen de ideale combinatie op. Voordat hij erbij kwam hebben de meesten van ons trouwens meegedaan op Soldier Talk van Red Crayola. Mayo is trouwens de indiaan van de band zoals Jimmy Carl Black van The Mothers of Invention.

Over die muziekkennis, Mayo . . .

Mayo: Ik ben inderdaad onderlegd en er was ook een periode dat ik op die manier speelde. Op een gegeven moment liet ik het idee vallen om dat te doen, maar ik vind niet dat je het onderlegd zijn zonder meer moet afkeuren. Ik geloof namelijk dat je daarmee je uitdrukkingsmogelijkheden kunt vergroten op een muziekinstrument als de gitaar. Hetzelfde geldt voor een woordenschat: hoe groter je idioom, hoe exacter je je kunt uitdrukken. Ik speel nu ook onvervormd gitaar, omdat ik vind dat wanneer je veel accoorden speelt en het gaat vervormen er een soort brei ontstaat. Dit heeft dan uiteraard weer zijn uitwerking op het gehele nummer. Er is veel meer ruimte opengelaten in het geluid als je onvervormd speelt. Feedback is soms wel bruikbaar. Ik prefereer het om clean te spelen omdat ik vind dat daar ook meer mijn kwaliteiten in schuilen. Je bent gebonden aan je eigen kunnen. Ik ben eigenlijk altijd een beetje een classisist geweest. In The Red Crayola speelden we altijd zeer vrij en relaxed. We raakten door het vele experimenteren echter te zeer verstrikt in art, waar ik geen tijd voor heb en wat ik niet wil steunen. Dus zocht ik wanhopig naar wegen om aan die art-codering te ontsnappen en Pere Ubu is zover als ik gekomen ben.

Als onderdeel van Europa Tour werd er door Pere Ubu gespeeld in Groningen, Apeldoorn, Amsterdam, Eindhoven en Nijmegen. Hierna zouden optredens volgen in Duitsland, Zwitersland en Italië, om te eindigen met een tournee door Engeland in een pakket met Delta Five en Gang of Four.

De optredens in o.a. Amsterdam en Eindhoven toonden al de nieuwe richting die de band is ingeslagen. Een entertainende David Thomas, die speelser dan ooit zijn ideeën naar voren brengt met een hernieuwde energie. Mayo Thompson simplificeert veel van het oude Ubu-materiaal, maar komt in zijn eigen songs het best naar voren. Allen Ravenstine stuurt zijn synthesizer zoveel mogelijk bij, maar zit er niet mee als dat niet lukt. Tony Maymone speelt een soort verwrongen funkriffs, die de rest van de band stug negeert, wat dan weer zijn positieve uitwerking heeft op het contrastrijke totaalgeluid. Scott Krauss speelt afwisselend ruw en gevoelig met een goed gevoel voor dosering.

'Het totaal levert meer op dan de som der delen'. (D.D.)

TRIX
KLEDING

SIGNALS

interview: Peter van Griensven

foto's: Peter Cox

De Signals vinden hun oorsprong in de steden Maastricht en Eindhoven.

De bezetting ziet er tegenwoordig als volgt uit: Frank van de Tillaard, *zang, gitaar,* Hans Nijssen, *synthesizer, tapes,* Hay Bedaux, *bas,* Jacques van Erven, *drums, zang, tapes.*

Ik stel voor dat jullie eerst iets vertellen over het begin.

Jacques: Kort samengevat komt het er op neer dat er drie wisselingen in de bezetting zijn geweest. Al die bezettingen waren samengesteld volgens de geëikte popformule, d.w.z. bas, gitaren, en drums.

Wat voor muziek maakten jullie dan in het begin?

Frank: Tja, ik denk dat je die muziek het beste kunt omschrijven als snelle pop, jeweetwel, spelen en dansen enzo.

Hoe lang is dat geleden?

Jaques: We hebben ongeveer een jaar in die drie bezettingen gespeeld, van oktober 1979 tot oktober 1980.

De eerste keer dat Hans meedeed was op het (stichting)Pop Ei-festival in Eindhoven, dat was dus de vierde bezetting.

Hoe omschrijven jullie de muziek die jullie nu maken?

Hay: Dat is al heel vaak gevraagd, maar ik weet nooit wat ik daar op moet antwoorden. Je vervalt al heel snel in clichés als je begint over hokjes en eigen stijl etc.

Volgens veel mensen is jullie muziek tamelijk experimenteel. Hoe kijken jullie daar tegen aan?

Jacques: Daar zijn we niet vies van, maar ik denk wel dat daar nog niet zo erg veel van te horen is voor het publiek. De voorraad ideeën en het materiaal wat in de repetitieruimte aanwezig is, is veel groter dan wat er tot nu toe tijdens optredens te horen viel. We zijn druk bezig met geluidsbanden waarmee je de mogelijkheden aanzienlijk verruimt bij een optreden.

Bij optredens gebeurt het vaak dat delen van nummers helemaal niet vastliggen, of dat er op het podium partijen aan nummers worden toegevoegd. Maar we blijven wel zoeken naar een volwassen geluid in de band.

Zijn er verder nog zaken die in het stukje zouden moeten staan?

Frank: Het telefoonnummer!

Jacques: 040-440887 en dan krijg je Jacques aan de telefoon.

In september komt er een 12'' van de Signals uit op Torso.

MUZIEK VOLGENS HET AFSTREEPSYSTEEM

De oefenruimte vlakbij het station wordt evenals de installatie gedeeld met de Groeten. De oefenruimte wordt binnenkort afgebroken.
Svätsox kijkt behoorlijk wat verder dan de eigen muzikale problemen. Ook de ellende van duizenden kilometers verderop in landen waar mensen op ongeloofwaardige manier worden onderdrukt raakt hen (spelen op de El Salvador-manifestatie). Of de situatie van vandaag waarin de nieuwe westerse heersers dezelfde oude macht- en geld politiek voeren dwingt hen in opstand te komen.
Muziek, omdat je wat te vertellen hebt en dat hoeft niet met nodeloos gecompliceerde akkoordenschema's. Juist niet.
Het tempo is hoog, de stem somber en aanklagend. Kunnen pogoën en meeschreeuwen is misschien iets minder belangrijk dan de aandacht die gevraagd wordt. Wat spelen jullie nou eigenlijk voor muziek, wordt er soms gevraagd.
En dan door mensen die er net naar geluisterd hebben. Hun verzet tegen dit alles-moet-een-naam-hebben is groot. Net zo als tegen de botte vooroordelen gebaseerd op een uiterlijk.
Ze kijken naar je kort geknipte kop en denken dan dat zijn skinheads en dat zijn fascisten. Ze luisteren niet naar de teksten.
Volgens Svätsox zou een single duidelijker maken wat ze eigenlijk zeggen en ook buiten de eigen streek duidelijk maken dat er een sterke beweging is.
We beweren helemaal niet dat we zo anders spelen dan anderen, of dat we nou zulke andere dingen te vertellen hebben. We willen het alleen maar óók zeggen.
Het kan niet genoeg worden gezegd. Hoe nog altijd vastgeroeste regels, bedrijfsbelangen, machtsvertoon en hypokritie het funktioneren van deze maatschappij bepaalt.
Alleen maar fuck the pope schreeuwen heeft niet zoveel zin, maar om uit te leggen wat die pope dan allemaal uithaalt natuurlijk wel.
Ook de punks die alleen maar punk zijn om het uiterlijk en de idealen nooit echt hebben begrepen staan ver van Svätsox af. Het is begrijpelijk dat de Ex hen de eerste impuls gaf om te gaan spelen. Begonnen met niks, geen noot gespeeld, klinkt toch te gek en wat ze te zeggen hebben is zinnig. Voor je standpunten uitkomen over dienstplicht, kraakbewegingen (*. . . in de kleine dorpjes gaat het alleen maar om het behoud van houten huisjes en de zogenaamde sfeer daarvan, dat heeft niets met woningnood te maken*), rascisme, revoluties en muziek (ontstemd orgel, valse akkoorden, systematies ritme, optreden in pakt-vorm met de Groeten).

SVÄTSOX 02982 - 1619

SVÄTSOX

tekst: André Bach foto's: Arthur Nieuwenhuys

CHEAP 'N NASTY

tekst: Jacqueline Buys

Plezier in de provincie

Wie heeft er gehoord van Cheap 'n Nasty? Velen zal deze naam niets zeggen, doch ongetwijfeld zal dit gaan veranderen door een naarstig aan de weg timmeren van deze Leidse groep. Om een vinger aan de pols te houden, want door een constante focus op de bekende scene ontglip je snel wat er elders gebeurd, leek me een ontmoeting wel op z'n plaats.

Een flatgebouwen-complex in de binnenstad. Luxueus exterieur. Daar verwacht je geen leden van een heuse punk-band. Zelfs binnengekomen ademt het een sfeer die hangt tussen modaal en modern, maar de specifieke graffiti ontbreekt. Geheel in stijl die deze band pretendeert uit te dragen verwacht je dan toch op z'n minst posters van Rotten, Siouxie enzovoort, maar niets van dit al. Simpelheid troef, tot en met de plastic bekers.

Herman de T. – de spil achter de groep – kennen we al langer als de motor van het punk-blad Pin, dat sinds meer dan drie jaar een poging doet min of meer regelmatig te verschijnen. Herman schijnt nu zijn ambities dus nu op een ander niveau va het terrein te leggen en wel het practiserende in de muziekbiz. Vandaar dat Pin wat op de achtergrond is geraakt. In die tijd (1978) was Pin zuiver een informatief periodiek, dat de lezers op de hoogte probeerde te houden, maar de voedingsbodem was schaars en het punkbeeld kwam niet tot bloei.

Nu, enkele jaren verder, praat ik met dezelfde Herman (niets veranderd, alleen is hij nu zanger en bespeler van speelgoedinstrumenten o.a. kazoo) en Terry (bassiste van de groep en fervent Adam and the Ants aanhanger: als het contract voor een optreden in het Amsterdamse Oktopus moet worden ondertekend schrijft ze erbij dat mocht Adam optreden die avond het concert van hun niet doorgaat. Goed zo)

Herman zegt: *Wanneer je iets wilt bereiken moet je niet stil zitten.* Zijn contacten haalt hij overal vandaan bij de meest uiteenlopende voorvallen en gelegenheden zoals tijdens een tandarts bezoek in Antwerpen, waarbij hij een briefje achterliet waar zowaar op gereageerd werd met een verzoek voor een optreden samen met Zounds tien dagen voordat de tournee begon. Betekent optreden alles voor hem en de groep? *Kijk je moet het zo zien, je bent ergens mee begonnen en je doet het voor de lol, dus dan ga je ermee door. In totaal hebben we nu meer dan dertig optredens gehad sinds we mei 1980 startten. Oefenen daarvoor deden we niet veel.*

Terry: *Ik geloof dat we ongeveer drie keer hebben gerepeteerd met verschillende mensen.*

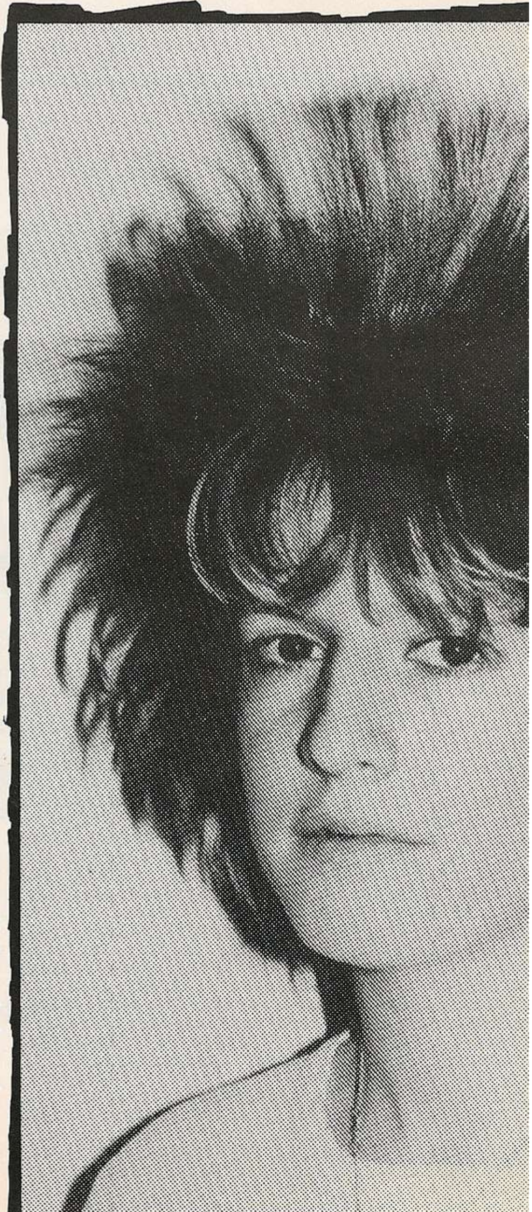
Op de vraag hoe ze het zich voorstellen in zekere zin iets nieuws te presenteren, omdat we zo langzamerhand overspoeld dreigen te raken met groepen die spelen voor het optreden, antwoordt Terry: *'Dat is niet zo moeilijk, we hebben duidelijk een eigen image, een eigen gezicht. Dat merk je ook aan de reacties, al vind ik de vergelijkingen om typeringen bij de hand te hebben niet altijd zo geslaagd. Er spelen zich soms wilde taferelen af na een concert zoals toen in Tilburg waarbij mensen op het podium klommen en microfoons grepen en begonnen te gillen en te schreeuwen. We maken dus wel wat los, en dat zie je weinig meer.*

Mij was ook opgevallen dat tijdens het concert er al het een en ander bij het publiek wordt wakkergeschudt. Hoofdzakelijk de lachspieren, want Herman schijnt verwarrende associaties op te roepen, die nogal humorvol overkomen.

Terry: *Is dat slecht? Ik vind van niet, moet je altijd zo serieus bezig zijn? zo reageert men tenminste ook.*

Herman: *We zijn zeer zeker niet een lolbroekenband!* Over reacties raken ze niet uitgepraat. Want het lijkt erop dat er nu pas naar aanleiding van hun optredens iets gaat gebeuren in de regio. Was het voorheen een door dominante conservatieven geregeerd en meelopend jongerenvolkje, nu heist de jongen en/of meisje uit de polder zich ook in een punk-broek met dito jasje en verft plukjes van zijn haar. Er durft nu iets als tegenwicht op te komen. *En dat is een hele verandering,* aldus Terry, *er wordt nu eindelijk iets gedaan, al blijft het volgens verhalen bij zuipen. Maar dat is overal verschillend, in elke stad heb je groeperingen die het anders aanpakken, zoals ook in Leiden waar je veel kliekjes hebt die bij elkaar klitten en ageren tegen andere jongeren, wel of niet aanhangers van de daar nu pas opkomende punkbeweging, omdat er anders ook niets te doen is.*

Al is wel getracht tegemoet te komen aan de behoefte om een redelijk onderdak te krijgen voor punkers, zegt Herman. Maar dat is een lachertje op zich, omdat bij de opening van het punk-café in het LVC (jongerencentrum en bolwerk van hippie-achtige dertigers) de vooraanstaande groepen werden geweigerd, omdat ze teveel overlast zouden veroorzaken. Dus blijft het bij optredens verderweg waar ze niet of nauwelijks bekend zijn en niets vermoedende zaaleigenaren ingetogen Herman vertrouwen met een avondje rustige lol uit de regio.

Rondom de grote tafel zitten de radiomedewerkers van de VPRO te vergaderen. Wij, Han Reiziger en Willem de Ridder, starten ons verhaal.

En wat gebeurt er

Twee jaar geleden begonnen wij met de Radiola Improvisatie Salon, op Hilversum vier; een twee uur lang programma in stereo op de FM. Wat we daarin draaien zijn alle cassettes, die wij toegestuurd krijgen, van 'huiskamermuzikanten'. Er zijn namelijk nogal wat mensen die thuis muziek maken en dat op de band opnemen. Van die muziek hoorde je voorheen nagenoeg niets. Daarom zijn wij dat programma begonnen.

Aanvankelijk werd er weinig materiaal ingezonden. Maar momenteel zijn er zo'n tweehonderd mensen die cassettes hebben ingestuurd. Alle muziek die binnenkomt is uiterst modern, heeft niets te maken met de traditionele popmuziek, en is soms van een werelds nivo.

Wij weten dat jullie radiomedewerkers niet zoveel naar de Salon luisteren. Popdeskundigen vinden het maar lawaai, terwijl andere het 'uneasy listening' noemen. Jullie zetten het liever in het vakje waarin ook de hedendaagse improvisatiemuziek staat, welke je ook wel hoort in de kunstkringen. Maar dat is een achterhaald idee.

Tegenwoordig ontwikkelt zich namelijk iets, waarvan ze bij de radio weer eens geen weet hebben. Steeds meer musici krijgen genoeg van het kommerciële keurslijf van de rock and roll. Op het moment maakt een groep musici zich radikaal los van bestaande strukturen. Men wil nieuwe vormen ontdekken.

Dit is een van de meest belangrijke ontwikkelingen van de laatste jaren en het zou belachelijk zijn als daar, enigzins ingeslapen, aan voorbij zou worden gegaan. Daarom stellen Han en ik voor om de Radiola Improvisatie Salon wat meer te gaan uitzenden; bijvoorbeeld wekelijks op Hilversum drie. Het programma zou dan niet alleen bestaan uit de muziek van die cassettes, maar ook uit muziek die door kleine, onafhankelijke labels of door groepen zelf, op plaatwerken wordt uitgegeven. Muziek, kortom, van mensen die op onderzoek uit zijn.

De Salon op Hilversum drie uitzenden betekent dat dit soort muziek de aandacht van een breder publiek krijgt. Dat de groep geïnteresseerden groeiende is, blijkt duidelijk uit het feit dat er een toenemend aantal platen in de winkels ligt waarop geluiden staan die bijzonder experimenteel zijn. Een verschuiving naar Hilversum drie zou betekenen dat we daar eindelijk eens serieuze aandacht aan zouden kunnen schenken, want het is toch een schande dat dat tot nu toe nog steeds niet gebeurd is. Hilversum drie moet af van het beeld dat het een lauwe amusementszender is die vastgebakken zit aan oudbakken 'revolutionaire' muziek. Het moet een zender zijn die de nieuwste ontwikkelingen weergeeft.

De VPRO heeft in zijn doelstellingen staan dat het een open oog moet hebben voor de nieuwste ontwikkelingen en daarom stellen wij hierbij nogmaals voor dat de Radiola Improvisatie Salon naar Hilversum drie wordt verplaatst, waar het thuis hoort, en dat het liefst één maal per week te beluisteren is.

Ik haalde diep adem en keek de kring rond. Jan Donkers zat er nog steeds even slaperig bij. Dave van Dijk is een beetje boos. New Wave wordt wel gedraaid op Hilversum drie, en wel in het programma Rubadub. Geduldig leg ik uit dat het niet om New Wave gaat, maar om experimentele muziek. Veel verdere discussie is er niet.

Enthousiasme was ook het laatste wat ik verwachte. Haast niemand weet eigenlijk waar ik het over heb. Maar als er inderdaad sprake is van een nieuwe avant-garde, tsja, dat ar-

tekst: Willem de Ridder

gument valt natuurlijk moeilijk te omzeilen. Jan Haasbroek, de directeur, vraagt of ik het een en ander nog eens uitgebreid wil toelichten, op papier, zodat het in een nog grotere vergadering gebracht kan worden. Als alles goed gaat en men is het ermee eens om aan deze muziek meer aandacht te besteden dan is er een kans dat we in oktober met de nieuwe formule kunnen beginnen.
Het woord is dan aan Han Reiziger, met hem

Er wordt lusteloos geknikt, ons voorstel is dus in behandeling. We kunnen weer terug naar de wachtkamer. Tsja, dat is het dus. Meer dan op Hilversum vier blijven valt er voorlopig niet te doen, denken wij, als we weer in de frisse lucht lopen. Maar eigenlijk ben ik te ongeduldig geworden om nog langer te wachten. Daarom maak ik een afspraak met Vinyl. Hen ontvouw ik mijn plannen.

zetten. In principe is er belangstelling.
Genoeg nu over het gehilversum. **Als je dit leest en je bent bezig met geluid, vergeet dan niet om het op cassette te zetten en op te sturen naar de Salon. VPRO. Postbus 11. Hilversum.** Vergeet vooral je naam en adres niet te vermelden. Aardig is ook als je er een briefje bij doet waarin je verteld over jezelf, je groep, je studio, zodat wij die informatie in de aankondiging van jou muziek kun-

ondertussen in hilversum

samen zet ik de Salon in elkaar. Hij vertelt dat de Salon steeds meer belangstelling krijgt. Er is een heel festival aangeboden waarop de Salon-medewerkers de meest verregaande klanken zullen introduceren. Verder staat er binnenkort een heel landgoed ter onze beschikking waar vele medewerkers zullen kunnen logeren. Daar zullen ze dan een week lang kunnen musiceren, naar elkaars muziek luisteren, opnamen maken etc. etc.

Tot nu toe kregen alle medewerkers van de Salon een nieuwsbrief, omdat er geen andere manier was om met ze in kontakt te treden. Maar nu Vinyl er is kan ik net zo goed in Vinyl publiceren wat er in de Salon te beluisteren zal zijn. Een paar dagen later maak ik een afspraak met de VARA. Ik stel hen voor om in april een paar programma's te wijden aan de nieuwste ontwikkelingen. Er zal dan een begeleidend stukje komen in Vinyl. Ik moet het maar eens op papier

nen gebruiken. Vele luisteraars nemen het programma op en als wij niets over jou of jullie klanken kunnen vertellen komen ze verder nooit iets over je te weten. Je kunt ook, als je dat wilt, je eigen aankondiging opnemen op je cassette. Zie maar. De Salon staat open voor jou geluid. In de Salon van 2 april kun je luisteren naar de muziek van de inzenders en van diverse groepen die in dit nummer van Vinyl ter sprake komen.

LEEDS ENGLAND

DELTA 5

Op de bank in de kleedkamer zit een onverschillig drietal, compleet vormen ze Delta 5, de andere twee zijn er nu even niet. Moeizaam begint een gesprek, en er wordt meegedeeld naar aanleiding van een vraag, dat sinds het begin geen veranderingen qua samenstelling zijn voorgekomen.

Het begin, hoe was dat?

Dat begin was in Leeds waar de groep oorspronkelijk vandaan komt. Ieder op zich heeft verschillende achtergronden, zoals school, werk op een fabriek en talloze bandjes (in die tijd Punk). Er waren ook kontakten met The Gang of Four en de Mekons, en na afloop van een feestje gingen ze naar hun oefenruimte en namen de instrumenten en de mikrofoons die daar lagen en begonnen te spelen.

En we vonden het leuk klinken en zeiden zullen we dan maar een band beginnen, en zo gebeurt het toch vaak met groepjes; buiten dat waren we werkloos.

Sindsdien hebben ze drie singles uitgebracht, niet regelmatig op elkaar volgend en doen ze aan concerten. Van welke muziek houden deze mensen? Is het waar dat ze disco leuk vinden?

Ja dat klopt, elke muziek waarop je kan dansen spreekt ons wel aan, en daar hoort Sister Sledge ook bij, al is het erg cliché-matig. Maar het is niet alleen disco. We hebben ieder een verschillende smaak en dan komen andere muzieksoorten ook in aanmerking: Funk . . . . . en reggae.

Worden dan deze voorkeuren en invloeden gebruikt bij het maken van songs?

Nou dat ligt eraan. We zijn wel aan het experimenteren hiermee. Reggae komt nu wel om de hoek kijken, het is nog wel niet zo opvallend, maar als je goed luistert - vooral bij de nieuwe songs - bespeur je toch wel de invloeden al zijn ze vrij subtiel.

De kroonkurken van de flesjes pils worden nu hardhandig via de radiator verwijderd en er is plaats voor nog meer chips. Luister je naar de teksten dan kan je een 'anti-boyfriend' tendens opmerken. Maar dat vinden zij onzin.

Dan is het betrokken gevoel verkeerd geplaatst, want er is geen bepaalde sexe expliciet bij gemoeid. Het gaat om persoonlijke relaties, of die nu betrekking hebben op hetero- of homosexuele gevoelens.

Een vrouwengroep?

Zeer zeker niet. Omdat de vrouwenstemmen op de voorgrond treden zijn we nog geen vrouwengroep. Wij zijn een band met zowel mannelijke als vrouwelijke groepsleden. En wat is het criterium? Drie zangeressen? Het konden er ook meer of minder zijn, dat maakt niet uit. Op zich is het uiterst vreemd dat mensen gaan aannemen dat als ze drie vrouwen horen zingen het een vrouwenband is. Zelfs de Slits zijn geen vrouwengroep meer, omdat de band niet alleen uit louter vrouwen bestaat, maar dat neemt niet weg dat ze belangrijk zijn voor vrouwengroepmuziek. Althans dat waren ze toen ze pas begonnen in hun punkperiode, en wij begonnen daarna, al zijn wij wel bijzonder veel beïnvloed door de punk.

Leeds, Engeland; wat gebeurt daar nu?

Oh, daar is nu veel aan de gang, maar het meeste is erg vervelend, en door hun benadering richten zij zich weer te gronde. Spandau Ballet en Visage bijvoorbeeld met hun modieuze muziek, daar zijn wij niet in geïnteresseerd. Dat is natuurlijk niet het enige wat gebeurt, maar wat wel de aandacht trekt. Het lijkt alsof iedereen dit nu je van het vindt, want ze verschijnen op voorpagina's van de modebladen als de Face. De mode schijnt belangrijker, de muziek komt op het tweede plan. Toch is er nog steeds de trend van het punk willen zijn. Gedragen eerst door een kleine groep is het nu terug bij de massa, wat ik een nare ontwikkeling vindt, want we moeten vooruit, niet steeds maar teruggrijpen. Was punk eerst een sociale beweging gezien vanuit een belabberde economische situatie, nu is het verworden tot mode.

Nog verdere interessante informatie? Het uitbrengen van een nieuwe LP waarvan zij hopen dat het spoedig op de markt zal verschijnen; maar ze zijn nog steeds aan het onderhandelen met een andere platenmaatschappij. Dus weg bij Rough Trade.

tekst: Jacqueline Buys
foto's Arjen Schrama

PLATEN

elpee

THE EX - Disturbing Domestic Peace
(Verrecords ex 005)

Betaal niet meer dan een tientje voor deze 45-toeren lp, met tien swingende nummers, de live single met vier andere songs en het tekstboekje (met tekeningetjes). De titel past goed bij de teksten die maatschappelijk en politiek zijn, en duidelijk door mensen geschreven zijn die met meer dan met muziek alleen bezig zijn. Het studiogeluid van de lp maakt de nummers niet minder krachtig, de pauzes tussen de nummers zijn erg kort wat het geheel lekker snel maakt. De stem krijgt erg veel aandacht, de bas en de drums leggen de basis en de gitaar vult op en aan. De ritmes van sommige nummers lijken op elkaar, maar wat dat betreft schijnt er veel veranderd te zijn sinds drummer Geurt niet meer mee doet, in plaats daarvan drumt Willem (Rondo's) nu. Ik vind de muziek het beste te omschrijven als de wat langzamere punk, met de nadruk op de goed verstaanbare teksten, die o.a. gaan over de opvretende maatschappij, oorlog en leger, kraken, de door de politie doodgeschoten marrokaan *(murder stays murder even for cops),* en wat ik een hele mooie vind: *meanwhile/in the back of his car/she says/don't go to far/lets go/or we'll be home late/he says/fuck you, you're my date.* Deze amsterdamse groep heeft een goede lp gemaakt met oppeppende muziek, het singeltje laat horen hoe het life klinkt.

single

NAMES: Nightshift / I wish I could speak your language. *(Factory 29)*

Konden wij als nederlanders een beetje trots zijn op het feit dat de Minny Pops op Factory uitkwamen, ook de belgen kunnen dat.
Na een 12'' op Celluloid en een verschijnen op de From Brussels with love-kassette is er nu een 7'' van hun verschenen op Factory. Vergeleken met de 12'' is het geluid totaal veranderd, van helder stevig swingend is het gegaan naar ingetogen swingend. Bij deze single doet zich de vergelijking met Joy Division wel erg duidelijk voor, zowel kwa zang als instrumentaal. Jammer dat hun oorspronkelijke geluid zo is veranderd, wat nu overblijft is een echte Factory-single, met twee uitstekende stukken muziek en een goed verzorgd hoesje. De koper zal wat dat laatste betreft moeten letten op een rood hoesje met geometriese figuren. De enige vermelding op het hoesje is - Fac 29 -, verder staat er geen informatie op.
Oscar Smit

single

23.20 Der Kommissar (Wh)

RADIEREN: Angriff auf Schlaraffen land / Ich bin König. *(Zickzack)*
WIRTSCHAFTSWUNDER: Television / Kommissar. *(Zickzack)*
CHRISTOF GLOWALLA: Erde 80 / Technik *(CG)*
TANK OF DANZIG: Your brain EP; Brainwar / No dog's back / Liar. *(Idiot)*

In het kader van de aandacht voor onze oosterburen zijn hier een aantal van de vele duitse singles die vooral sinds het begin van dit jaar Nederland verkrijgbaar zijn. Over de duitse nieuwe muziek is niet zoveel bekend hier, echter dat de variatie hierbinnen groot is konden we o.a. in de eerste Vinyl reeds lezen. Opvallend is de minder ernstige benadering met veel humor die te vinden is bij veel bandjes. RADIEREN en WIRTSCHAFTSWUNDER, beide op Zickzack zijn zulke groepen. Wat te denken van 'Angriff auf Schlaraffenland'; een aanval op luilekkerland door een Starfighter! Het nummer is tamelijk dansbaar uitgevoerd met wat elektronische effektjes en een orgelgeluid met een typisch zestiger jaren klank. Op de, te korte, achterkant (Ich bin König) komt dit orgeltjesachtige geluid ook weer terug.

Bij WIRTSCHAFTSWUNDER hebben de A en B-kant alles met elkaar te maken. Ware het niet dat je de single moet omkeren, dan gingen ze in elkaar over via de konversatie over het vermoorde 'Hippy-Mädchen'. Stukjes van de serie Der Kommissar zijn namelijk in beide nummers te horen. In het televisie-lied wordt slechts onopvallend gebruik gemaakt van de synthesizer, waardoor het nummer een soort voortdreinend ritme krijgt. De kant van der Kommissar is eigenlijk geheel instrumentaal en bestaat uit een bewerking van het thema van de gelijknamige duitse teevee-serie. Af en toe wordt het wat onheilspellend, vooral na de konversatie met de verdachte die keurig in het nummer past.

Dat er toch nog naar Kraftwerk geluisterd wordt, bewijst CHRISTOF GLOWALLA. De uitkomst is een doodernstig synthesizer plaatje. 'Erde 80' kabbelt rustig voort à la Kraftwerk. Het gaat over de moderne wereld met zijn vele manieren om te sterven; in het verkeer, voedselvergiftiging, stralingsdood etc. Geen onderhoudende tekst voor dit tamelijk rustige muziekje. 'Technik' gaat over de technische verworvenheden van het leven, hier wordt zowaar een plaats ingeruimd voor een akoustische gitaar, zodat dit nummer een ander karakter heeft dan de A-kant.

In een totaal andere richting wordt op de TANK OF DANZIG EP gmusiseerd. Geen synthesizers maar een punk-achtig geluid. Muziek die enigszins monotoon aandoet met, bijna schreeuwend, de teksten er tussendoor. Deze zijn in het engels, dit in tegenstelling tot voorgaande groepen. 'Brainwar' is voorzien van een pompend drumritme, een in het oor springende rommelende bas en een soort minimum gitaartje. De B-kant geeft een stijlverandering te zien en staat bol van termen als verveling, depressie en leugens.

elpee

EYELESS IN GAZA

PHOTOGRAPHS AS MEMORIES

EYELESS IN GAZA - Photographs as Memories *(Cherry Red Records)*

Eyeless in Gaza zijn Martyn Bates (zang en instrumenten) en Pete Becker (instrumenten en zang), Photographs as Memories is een verzameling songs in de 'klassieke' vorm (slaggitaarschema, couplet/refrein/couplet/etc.). Nietklassiek zijn de arrangementen: vaak het kale akkoordenpatroon ruw op gitaar gespeeld, ondersteund en aangevuld door middel van synthesizer en/of strings.

Géén drums voor het ritme, enkel af en toe ritmebox of losse trommels. Centraal staat steeds Martyn Bates' zang, zeer emotioneel en ongepolijst. Een bijzondere plaat met een paar heel mooie stukken.
HS.

single

PERE UBU - Not Happy *(Rough Trade)*

Als intermezzo tussen het Art of Walking album en de nog te verschijnen Pere Ubu live albums een single. Dit komt voort uit de groepsovertuiging om voortaan 'songs' te gaan spelen en een song kan op een gewoon 45-toeren plaatje.

Nieuw uitgekomen platen (tot begin maart 1981)

LP's

Do The Maru (Verzamel-LP, Object-label)
Fire Engines (Lubricate your living room)
Some Bizarre Album (Verzamel-LP, o.a. Soft Cel, Naked Lunch)
Boyd Rice (Mute-Records)
DAF - Derde elpee (Mute)
Gilbert & Lewis - Dome 2
William S. Burroughs - Nothing here now but the recordings (Industrial Records)
Devil Dogs
Bongos - First Album (Fetish-Records)
Jody Harris & Robert Quin - Escape (Lust/Unlust-Records)
Terry Riley - In C (heruitgave)
Blurt - Blurt in Berlin
P. J. Wells - Last Survivor
Tyndall - Traumland
Amus Tietchens - Biotop
The Action - Ultimate action
D. J. Kane and the Millionaires - idem (Radar-Records)
Plumet Airlines - On Stoney Ground
101-ers - Elgin Avenue Breakthrough
Gist - Embrace the Herd
Pere Ubu - Live
Tenpole Tudor
Rico - That Man is Forward
League of Gentleman
Art et Technique - Clima-x
Moebius - Mirror of Infinity
Second Layer - World of Rubber
Bugs (Torso)
Pillion - Enigma
King Tubby - Surrounded by the dreads
Israel Vibration - Unconquered Dub
Hugh Mundell - Jah Fire

12-inch

Side Effects - Dead Beats
Chrome - Inwords
Impatient Youth
Sick Dick and Volkswagens - 10'' (Lust/Unlust-Records)
Joy Division - Transmission
The Comateens
Furious Pig - I don't like your face
Modern Man - Things could go better
Kindergarten
Mickey Dread - Warrior style
Visage - Mind of a toy
Duran Duran - Planet Earth
The Dominas - 10''
Simple Minds - Celebrate/Changeling/I Travel
Talking Heads - Once in a lifetime

Singles

Robert Wyatt - Stalin
Essential Logic - Music is better noise
TV Personalities - Si Batter Lives
Anti Pasti - Let them free
Thompson Twins - Perfect Game
Sort Sol - Misguided
Hi Jinx
Bauhaus - Bela Lugosi's Dead
Department S - Is Vic There
Pere Ubu - Not Happy
Melody Makers
Methodista Tune
Fad Gadget - Make Room
Young Marble Giants - Test Card
Nitwitz - Worst of . . .
Bush Tetras
UT
Cunts - We are going to cras
Microwave - Dada Bangs
Sheiks of Shake - Bullets in my gun
D Day - Too young too late
Note killers - Zipper
Thomas Dolby - Urges
The Radio Ghosts - Author/Actor
Mint sauce for the masses (verzamel EP)
B Troop - Junior
Artery - Cars in Motion
Distractions - 24 hours
Fix - Lost planes
Lilliput - Eisige Wind
Positive Noise - Give me Passion
5 or 6 - Another reason
Medium Medium - Hungry
Religious Overdose
Sister Sister - 5 years ago
Partizans - Anoys
Current Obsessions
The Dark - Einsteins Brain
Bron Area - Fragile Sentences
Nicky Sudden - Back to start
Spizzies (Athletico Spizz) - The Risk
Spermicide - Femme Prothese
Love of Live Orchestra - Beginning of Heartbreak
Human League - Boys and Girls
Golinski Brothers - Bloody
UK Decay - Unexpected Guests

Cassette

Clock DVA - White souls, Black Suits (Industrial)
Etat Brute (electronica uit België)
British Electric Foundation - Music for Stoneways (leden van Human League)

De muziek is vrolijk en gezellig, de tekst is positief gesteld. Doelbewust. De band wil zich gaan opstellen tegen de doembeweging. Het hoesje toont een papagaai met een zonnige kijk op het leven.
Evenals op Art of Walking is op Not Happy overduidelijk het gitaar en arrangeertalent van Mayo Thomson aanwezig.
De rest van de band speelt alsof de knoop net op tijd uit de war is gehaald. Zanger David voelt zich hierbij letterlijk als een vis in het water.
Stephen Emmer

elpee

NIGHT$OIL 5 FUTURISTS -
Cassette Finger in the Dyke

Finger in the Dyke is een nederlands cassettelabel, dat als eerste een cassette met punkmateriaal uitbracht. (Pittfall & six minute War). Hiervan was de geluidskwaliteit niet al te best.

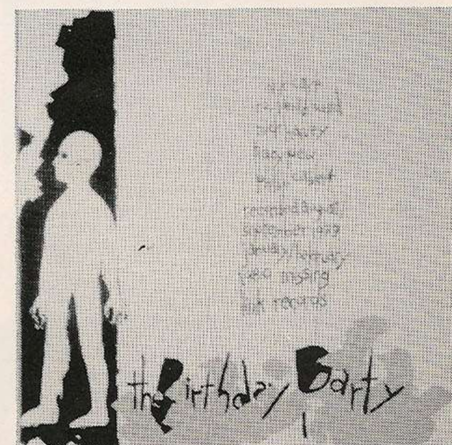
Nu is er dan de tweede F.I.T.D.-cassette, mijns inziens veel interessanter dan de eerste, ook vanwege de redelijk goede geluidskwaliteit. Het tweede product is een verzamelcassette, uitgebracht in samenwerking met het Engelse cassettelabel Chaos Breweries Tapes en bevat negen experimentele groepen. Op de A-kant staan groepen uit heel Groot-Brittannië en op de B-kant groepen uit Sheffield. Het geheel duurt 60 minuten (!!) waarvoor slechts ƒ 7,50 gevraagd wordt (ƒ 6,– plus ƒ 1,50 porto).

De namen van de groepen zijn: Ben Allen, Kable Truth, Dakonik Poko, Loss of Head, Panacea, Der Fliessig's Feilän, The secret People, Rentakil D en Daponik Poko. Een aantal nummers zouden bij Industrial verschenen kunnen zijn, werkjes à la Throbbing Gristle en af en toe wat Residents invloeden.
De cassette is er één van een serie van 6, verschenen op het Engelse label Chaos Breweries. Het is de bedoeling dat F.I.T.D. nog een paar cassettes van deze serie uitbrengt.

Je kan de cassette bestellen door ƒ 7,50 te storten op giro 4439631 t.n.v. R. Schouten, Breukelen, onder vermelding van 'Hole 005'.

Inlichtingen: Finger in the Dyke Records, Vrijheidslaan 34, 3621 HH Breukelen.
Dick Koopman

elpee

THE BIRTHDAY PARTY - The Birthday Party
(Missing Link 7)

The Boys From Next Door uit Australië heten nu The Birthday Party. Dit komt doordat velerlei groepen uit T.B.F.N.D.'s omgeving zich gingen bedienen van dezelfde naam.
Geïnspireerd door Tom Verlaine en the Popgroup toog zanger/gitarist Roland Howard aan de slag met vrienden uit zijn woonwijk. De Birthday Party plaat is reeds 2 jaar geleden opgenomen, in 1980 uitgebracht en nu hier verkrijgbaar. De muziek staat echter nog overeind.

Zang is gedreven, overige instrumenten doen wat gemiddeld aan, echter hier lijkt dat in hun voordeel te werken. De nadruk ligt op de stemgeluiden. Aanwezig is ook weer de bekende sax op de achtergrond. Het zijn vrijwel afgekaderde nummers, er is echter genoeg ruimte voor instrumentale vrijheid overgelaten. De tendens van de meeste nummers is uptempo. Teksten hebben veelal poëtische titels als 'guiltparade' en 'the friendcatcher waving my arms'.
Stephen Emmer

LP'S

WINDOWS-UPPERS & DOWNERS (ELECTRO DUB)
BLURT-IN BERLIN
GILBERT&LEWIS-DOME VOL.2 CLOCK DVA-FIRST ALBUM
SECOND LAYER-WORLD OF RUBBER DAF-NEW ON MUTE
BOYD RICE (NON)-NEW ON MUTE
SOME BIZARRE ALBUM-ELECTRO SAMPLER WILLIAM S BURROUGHS-(ON INDUSTRIAL)
FRED FRITH-SPEECHLESS MX 80 SOUND-CROWL CONTROL TUXEDOMOON-DESIRE
P.D.-GERMAN HEAVY ELECTRONIC NEGATIVE LAND-THE POINT RENALDO&THE LOAF (ON RALPH)
STAALFAGEL-(SWEDISH FUTURISTIC) ART ET TECHNIQUE-CLIMAX (AVANT GARDE ELECTRO)
THE LEAGUE OF GENTLEMEN-FIRST ALBUM(WITH FRIPP)
EXTREME MUSIC A LA PING PONG-A SORT OF FRIPPERTRONICS

12"

HITWAVE ON THE80'S-(SUICIDE/PERE UBU)
THE SLITS-ANIMAL SPACE TALKING HEADS-ONCE IN A LIFETIME
A CERTAIN RATIO-SHACK UP THE GANG OF FOUR-WHAT WE ALL WANT
DOMINAS-(KRAFTWERK BOYS) THE VAMPIRETTES-BIO MUTANTEN
VISAGE-MIND OF A TOY RAYBEATS-ROPING WILD BEARS
SIMPLE MINDS-CELEBRATE '49 AMERICANS
B-MOVIE-NOWHERE GIRL
CABARET VOLTAIRE-NEW ON SCRUPULLES
THE LEMON KITTENS-KITES CHROME-IN WORLDS
FURIOUS PIG-DON'T LIKE YOUR FACE
ULTRAVOX-VIENNA JOY DIVISION-TRANSMISSION B-MOVIE-REMEMBERANCE DAY 10"
ASSOCIATES-TELL ME EASTER IS ON FRIDAY DALEK I LOVE YOU-HEARTBEAT
JET&JANE HUDSON-WORLD TRADE (LUST/UNLUST)

7"

MINNY POPS-DOLPHIN SPURT
PERE UBU-NOT HAPPY DEPECHE MODE-I DREAM ABOUT MYSELF
MUSIC FOR PLEASURE-FUEL TO THE FIRE THE HUMAN LEAGUE-BOYS & GIRLS
BUSH TETRAS-TOO MANY CREEPS THE LINES-NERVE PYLON
(IMPATIENT)YOUTH-DEFINITION EMPTY
4SKINS-I'M MAD PASSAGE-DEVILS & ANGELS
THE HAPPY SQUID-SAMPLER
PHIL 'N' THE BLANKS-AUTOSEX THE NAMES-NIGHT SHIFT
DURAN DURAN-PLANET EARTH
DIDUS&THE FABULOUS MASCARENES-THESE BOOTS
BRODOFF-DOWN IN LABOOMBA
FAD GADGET-MAKE ROOM
ULTRAVOX-SLOW MOTION/QUIET MEN/HIROSHIMA MONOLOQUE DOUBLE SINGLE WITH EXTRA TRACK
S.F.UNDERGROUND-2
KNOWBODY-LOVE MAKES YOU VICIOUS
PHIL BEDEL-BELLS ON ICE
FLIPPER-LOVE CANAL

CASSETTES:
PROTECTION-LIFE CECIL (BELGIUM FUTURISTIC)
NIGHTS OIL(DIV.U.K.BANDS)
ETAT BRUTE

verzendingen onder rembours boven de fl. 150.-- portovrij

ELPEES
IMPORT&EXPORT

Haringpakkerssteeg 10-18
1012 LR Amsterdam
Telefoon: 020-23 39 11
Telefoon: 020-23 26 03
Telefoon engros:
020-22 07 88
Telex: 12589 BOUDA NL

ROUGH TRADE distributie v.NEDERLAND

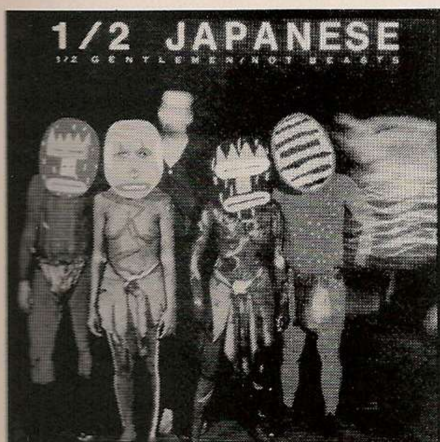
boudisque

elpee

DOME 2 - *(Rough Trade)*

Bijna als je denkt dat Dome (werktitel voor ex-Wire mensen Graham Lewis en Bruce Gilbert) sterk sfeerbepalende achtergrondmuziek is, delen ze even paar stoten uit op hun tweede elpee. Dome 2 is muzikaal gezien een logisch vervolg op 1, maar de impuls is veel sterker. De hele plaat ademt vervreemding, zagende en schurende ritmes, minimale melodieën. Herhaling van thema's, soms traag en slepend, soms ondersteund door een sterk ritme.
Dit mag misschien klinken alsof Dome 2 nogal monotoon zou zijn maar niets in minder waar. De opbouw in de nummers is uitgesmeerd over de hele plaat. Gewoon kant 1 en 2 achter elkaar draaien. Colin Newman mag dan naar aanleiding van zijn soloplaat A-Z vaak worden gezien als de voortzetter van de Wire-lijn, ook Lewis en Gilbert hebben nog steeds een link met Wire. Zelfs erg duidelijk in een nummer als 'Long lost life'.
Dome gaat misschien een stapje verder door het grote arsenaal aan effecten, waardoor geluiden soms van buiten je eigen kamer lijken te komen (waar is de buurman nu in godsnaam mee bezig?). Op het laatste nummer van kant 2 'Keep it' wordt de desorientatie van de hele plaat samengebald in wat lijkt op een orgasme van een vermoeide blaasbalg.
Ann Bouwma

elpee

½ JAPANESE - ½ gentleman/not beasts

P.O. box 143, westminster, maryland 21157 usa. Luukse doos met 2 studio elpees en een live elpee, poster, tekstblad, plaatsjesboek, Drum, gitaar, zanger. Skidzo, paranoia een verademing voor de draaitafel, dit gaat verder dan de meeste andere platen, wel amerikaans . . . . Stroom van nummers die soms op elkaar lijken; zo snel mogelijk, afgewisseld met een enkel langzaam nummer. Door de vrij slechte opnames komt er veel meer sfeer in de elpees. Op de live-elpee spelen meerdere mensen mee en staan enkele live uitvoeringen van nummers van de studio-elpees. Dit soort chaotiese waanzin kan je helemaal grijpen als je hier op hebt zitten wachten. Jammer dat die doos ± 75,- moet kosten, misschien is dit meer iets voor de zich snel uitbreidende kassettemarkt.
Mendel Refox

single

LILIPUT: Eisiger Wind / When the cat's away then the mice will play. *(Rough Trade)*

Uit Zwitserland komt tot ons Liliput. Deze uit Kleenex voortgekomen band is op hun tweede single tot nog maar drie dames gedecimeerd. Mede door het wegvallen van de blazers is het geluid veel steviger geworden, vooral geldt dit voor 'Eisiger Wind'. Helaas zijn de, engelse, teksten hier moeilijk verstaanbaar, deels doordat men door elkaar zingt. Hierdoor heeft deze kant een wat rommelig karakter. De achterkant is iets totaal anders; het lijkt wel een oud kinderliedje speciaal begeleid door een handorgel en piepgeluidjes (verkregen door het knijpen in speelgoedbeestjes lijkt het wel).
Oscar Smit

12 inch

FURIOUS PIG - 12'' EP *(Rough Trade)*

Terurg naar het ritme van oorsprong. Terwijl Byrne/Eno en Ants en Bows zich uitputten de inheemse ritmes met percussie gestalte te geven in de moderne muziek, doet Furious Pig dit A Capella. Een kwartet heren zonder instrument maar op stembanden. Felle ritmes en tegenritmes die door strakke klanken als basis dienen voor een enkele zin als tekst. Woorden dienen bij Furious Pig evenzeer de ritmiek, agressief, emotioneel en soms zelfs klaaglijk. Het resultaat is op z'n minst opmerkelijk en zeker opwindend. De aanduiding op het label 'any speed' is niet overbodig, zowel op 45 als op 33 hebben de Pigs een verbluffend effect. Een van hen zegt in de begeleidende bio van Rough Trade 'I like music that I haven't heard before'. Maar deze EP bespreken zonder een vergelijking te trekken met de Balinese apendans 'Kecak' (spreek uit ketjàk) is onmogelijk. 'I don't like your face' vertoont daarvoor teveel overeenkomsten met het basisidee van de Kecak (die origineel wordt uitgevoerd door een koor van zo'n vijftig zangers en enkele solo-zangeressen en dansers). Furious Pig heeft eind vorig jaar in ons land getourd, het publiek in verbazing achterlatend. Op de vraag of ze de kecak kenden kwam toen een heel eerlijk 'nooit van gehoord'. Is het mogelijk dat onze cultuur in de muziek dezelfde reacties teweegbrengt als een andere cultuur op een ander tijdstip?
Ann Bouwma

elpee

DAS IST SCHÖNHEIT - Hamburg Mai '80

Een dubbelelpee, mei vorig jaar opgenomen op de 'Kunsthochschule' in Hamburg. Opnames, naar ik vermoed, van leerlingen van die 'Kunsthochschule'. De meeste stukken hebben geen titel maar vermelden uitsluitend de naam van de maker(s). Verdere informatie ontbreekt. Electronica, experimenten met stemmen en uiteenlopende instrumenten, tape-collages. Op een enkele uitzondering (Devo's Satisfaction met toevoegingen/commentaar (?!!)) na, smaak- en sfeervol. Met handbeschilderde hoes.
HS.

elpee

CHROME - Inwords (12')
(Don't fall of a mountain)

De zang is het op deze 12-incher vindingrijkst en indringendst toegepaste element. Het ritme is recht-toe-recht-aan stuwend met hier en daar een weinig subtiele chute.
Na de zang vechten de gitaar en de toetsen om de meeste waardering. De toetsen – 'n syntesizer of zo – spelen lange acoorden, althans ze worden een aantal maten lang aangehouden, wat 'Inworlds' ietwat gedragen van karakter maakt. Bij tijd en wijle slaat de gitaar flink en snel door. Juist die combinatie van statige toetsen en vliegensrap gitaarwerk maakt de single 12 inches lang het aanhoren waard.
De dansbaarheidsfactor is door mij – geen danstype – op een schaal van 1 t/m 10 op een 7 geschat. Ondanks de genoemde overgangen in het ritme.
Geart de Wijert

single

Wiener Krem (vienna mortalis) / Der Junge / Deo cide *(Hard werken records)*

In Rotterdam is Hard Werken records gezeteld. Sander Wissing, Peter Redert en Henk Elenga hebben deze 7' single er bij opgenomen. Ze proberen voornamelijk een bepaalde sfeer te kreëren en daar leent het Duits zich goed voor. In Wiener Krem is het gesprokene helaas nauwelijks te verstaan. Met behulp van elektrische viool, syntesizer en het gebruik van hoge stemmen wordt een heel ijle sfeer geschapen. Hiertussen horen we, helaas onverstaanbare,

zinnen. In Der Junge is het enige gesprokene: 'Ich will ein Junge sein', zowel op de voor als achtergrond. Ook hier wordt weer een speciale sfeer opgeroepen met tussen de muziek door, als het ware zwevende, het gesprokene. Het laatste nummer Deo Cide is een soort woordspelletje van nauwelijks 25 sekonden.
Oscar Smit

elpee

PSEUDO CODE - Potlatch Music *(cassette)*

Electronica/tape-experimenten uit België. Een degelijk uitgevoerde C-60-cassette met op kant één acht opnames. Synthesizers, ritmebox, zware, vervormde zang. Maar ook akoestische instrumenten en 'environment'-opnames. (Eén van de acht is Seventeen Seconds van The Cure met toevoegingen/commentaren (?!)).
Kant twee, getiteld Surrounding 1, laat (Brusselse) straatgeluiden horen (van 07h tot 07h30 om precies te zjn). Uitstekende geluidskwaliteit.
Sandwich Records 6.
Adres: Time for Action, 47 Rue J. van Ruusbroeck, 1140 Brussel, België.
HS.

12 inch

BRAQUE: Jeannette / Clitosunic / Panique. *(Celluloid) 12''*

Het franse Celluloid is, evenals bijvoorbeeld Factory, een label met een tamelijk eigen huisstijl, namelijk een soort elektronische swingmuziek. Ook hier staat de dansbaarheid van de muziek centraal, met synthesizer en ritmebox wordt een aanstekelijk ritme tot stand gebracht. Vooral bij het met hoge stemmentjes gezongen 'Jeanette' is het moeilijk stil te blijven staan. Ongeveer in het verlengde hiervan, zowel op de plaat als muzikaal staat het instrumentale 'Clitosunic'. Op 'Panique' wordt bij het elektronies geheel een wat hortende saksofoon toegevoegd.
Oscar Smit

single

HUMAN LEAGUE: Boys and girls / Tom Baker *(Virgin)*

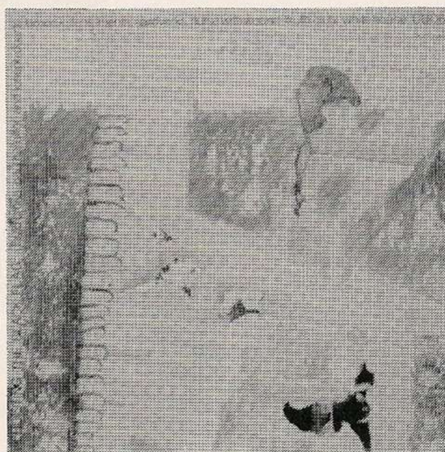
Sinds lange tijd weer eens een single van Human League. Beide nummers staan niet op de 'Travelogue'-LP. De A-kant gaat over jongens en meisjes: *'Boys and girls I love you dearely, but I hate to have you near me'*. Het geheel is natuurlijk weer in een strak lijf gestoken. In het nauwelijks dansbare nummer zit een mooie break waarin met stemmen en klokkengelui een apart sfeertje wordt geschapen (zomerse strand geluiden?!). 'Tom Parker' is de geheel instrumentale achterkant. Het begin is vrij rustig echter spoedig valt er een zwaar synthesizergeluid over het nummer, waardoor het af en toe tamelijk barok aandoet. Vooral hard gedraaid vult het de ruimte prachtig. Het singletje is gestoken in een mooi klaphoesje (althans de engelse persing).
Oscar Smit

elpee

DIVERSEN - Hoisting . . . . the black flag *(United Diaries 06)*

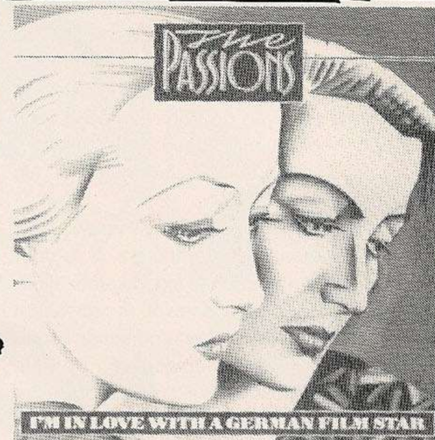
In een door Gustav Doré geïnspireerde hoes gestoken zijn: Lemon Kittens, Truth Club, Nurse with Wound, Mental Aardvarks, David Cross, Paul Hamilton, Joseph Duarte en Whitehouse. Zij brengen ieder op hun beurt geluid voort. Dit geluid bestaat o.a. uit omgedraaid afgespeelde geluidsbanden, massale koren, een koortsige conversatie tussen een dokter en een assistente en synthesisers met voornamelijk ijselijk geluid.

Er wordt vooral het vaak roboteske handelen

van mensen behandeld. Quasi interviews zijn zo gemonteerd, dat een ieder die aan het woord is soms wel 10x herhaald wat hij daarvoor heeft gezegd.
Ritme is afwezig op kant 1. Kant 2 opent met ritme. Hier wordt dan ook vervolgd met een drietal individualisten, die als onderwerp early dance music hebben genomen. Daarna volgt een stuk met deels akoestische en deel electrische instrumenten.
De Mental Aardvarks besluiten de plaat met een stuk over vlees, een sonore aanklacht tegen deze consumptiesector.
Stephen Emmer

single

PASSIONS: I'm in love / (Don't talk to me) I'm shy. *(Polydor)*

Een echt mooie single!
'I'm in love with a german filmstar
I once saw in a movie
playing the part of a real troublemaker
but I didn't care
It really moved me'.
Prachtig gezongen door Barbara Gogan en begeleid door het tiepiese rustige heldere gitarengeluid bekend van hun LP. De achterkant is wat minder rustig. Een onvergetelijke single met een prachtige hoes (door Rose Harrison getekend).

12 inch

MONOTON - Monoton

Sfeervolle, donkere, overwegend instrumentale muziek uit Wenen. Incidenteel gebruik van saxofoon, viool, trommels. Veel electronica en veel echo/galm. Af en toe stemmen. Titels: Einwort, Dubwise, Wirklichkeit, Leben im Dschungel. Spelers: Konrad Becker, Eugenia Rochas en Albert Griemann. 'In Love to G.M.'. Op blauw vinyl.
HS

ZEV

Amerikaanse geluidstyphoon. Vreemde multi-instrumentalist met een curieuze solo-act. Met een verzameling blikken, veren, plastic containers en andere zaken creëert hij een primitief acoustisch synthesizergeluid. Enige maanden terug was hij te zien in het voorprogramma van Bauhaus. Over enige tijd zal van hem een LP verschijnen op het New Yorkse Lust/Unlust-label.

PAULINE MURRAY AND THE INVISIBLE GIRLS

Door de NME-lezers als derde beste vokaliste van 1980 gekozen. Vroeger zong ze bij Penetration, een groep die zijn sporen in de punk wel heeft nagelaten. Nu is ze een samenwerkingsverband aangegaan met de begeleidingsgroep van John Cooper Clark. Op haar enige (solo) LP is totaal andere muziek te horen dan bij Penetration. Er staan veel melodieuze en langzame nummers op, er wordt gebruik gemaakt van een synthesizer echter de nadruk ligt op de vokale kwaliteiten van Pauline.

HOLLY AND THE ITALIANS

Ondanks dat hun naam dat doet vermoeden komen ze wel degelijk uit Engeland. Ze hebben een drietal singles uit (Youth coup zeer recentelijk) en hun debuut-LP staat op uitkomen. Deze is geproduceerd door Richard Gotherer, bekend door zijn bemoeienissen met Link Wray. Een aanwijzing dus dat de vrij stevige muziek die de heren en dame (Holly) maken, in de toekomst niet veel veranderingen zal ondergaan.

THOMPSON TWINS

De engelse Thompson Twins zijn slechts bekend door een paar singletjes en twee nummers op de live-LP van de '101 Club'. Onlangs verscheen 'Perfect games/Politics' op 7''. Bij hun optredens maken ze gebruik van blazers, waardoor hun muziek wal melodieuser wordt. Door de tempowisselingen ontstaat verder een geheel wat tamelijk afwisselend klinkt met af en toe enige kontrasten. Waarschijnlijk intigrerende new wave!

RICO

De jamaicaanse Rico begon trompet te spelen toen de Ska daar de nationale muziek aan het worden was. Hij was een van de sessie-muzikanten die het gezicht van de ska/hielp bepalen. Hij werkte o.a. met Duke Reid. Opgegroeid met de ska en rocksteady ging hij later naar Engeland. Nu speelt hij veelvuldig met allerlei Two-tone groepen, o.a. ging hij toernee met de Specials. Op genoemd label maakte hij ook een paar (twee?) solo singels met vrij rustige rocksteady.

HUMAN SEXUAL RESPONSE

Band afkomstig uit Boston (USA) met drie dames en vier heren, zij verzorgen zorgeloze popmuziek met minimale begeleiding en veel (dames) achtergrondzang.
Onlangs verscheen hun eerste LP fig. 14.

COLIN NEWMAN

foto: Anton Corbijn

Ex-Wire zanger, gitarist, componist Colin Newman bracht eind 1980 een indrukwekkende eerste solo-LP (A-Z) uit gevolgd door een single.
Newman die in Wire de hysterische zangpartijen voor zijn rekening nam voerde dit ook door in zijn soloprojekt met daarbij een sterker experimenteel karakter, verder gaand dan de laatste Wire elpee '154'.
In zijn begeleidingsgroep zal o.a. ook ex-Wire drummer Robert Gotobed meespelen.

SIGNALEMENT

BASEMENT 5

Deze engelse groep schrijft zijn muziek zelf als een mengeling van rock en reggae. De groep bestaat uit drie Jamaicanen en een Engelsman. Ze hebben twee 12'' singles en een elpee (1965-1980) uitgebracht, met Martin Hannett als producer.

LANDELIJK POPOVERLEG

20 & 21 maart Paradiso. In het l.p.o. zijn ± 30 plaatselijke popkollektieven verzameld. Getracht wordt betere faciliteiten voor popgroepen te bewerkstelligen door betere kontakten met C.R.M. Ook andere problemen die landelijk voorkomen, zoals belastingformaliteiten. Verder wil men ertoe overgaan tot het oprichten van een steunfonds voor de plaatselijke kollektieven. 20 maart is er een diskussie in het Paradiso met politici onder het mom *kunst is voor elite*.
21 maart zullen er 18 bands uit plaatselijke kollektieven in boven- en benedenzaal spelen. Verder informatie en getracht zal worden eisen naar de overheid op te zetten.
Citaat van C.R.M.: popmuziek is voor kinderen die naar toppop kijken . . .??? Er zullen o.a. optreden: Removers, Lady Luck, Van Dattum, Heavy Shag Band, Signals, Brezjnev, Obsession, en nog meer dus.

JOSEF K

Josef K. uit Edinburgh, genoemd naar Kafka's Het Proces, is binnenkort voor het eerst in Nederland te zien.
Deze Schotse band, door de Engelse pers getipt als een mogelijke succesopvolger van Joy Division, valt op door zanger Paul, een zeer innemende persoonlijkheid die bijna breekbaar aandoet. Tot nu toe zijn verschenen op het Postcard label de singles Radio Drill Time & It's Kinda Funny. Hun 1e LP is uitgesteld tot mei.

PLUREX

foto: Mick Johnson

Op 19 maart treden in de Melkweg in Amsterdam de bands Minny Pops, Nasmak en Das Wesen op. Minny Pops en Nasmak, bekend van plaatwerk op het onafhankelijke Plurex label, werden door diverse buitenlandse bladen al beschreven als de meestbelovende nederlandse bands, voortgekomen uit de nieuwe muziekstroming. De furore makende formatie Das Wesen (zie ook elders in dit blad) completeert het programma.

THE SHOCK

Een theater-achtige show, naar verluidt met vuurvreters e.d. Hebben zojuist een single uit, getiteld Angel Face, Zelfde producer als Spandau Ballet. Een nieuwe loot aan de zich immer uitbreidende Blitz-stroming? Gepast cynisme lijkt op zijn plaats.

GLENN BRANCA

De uit New York afkomstige gitarist en oprichter van de Glenn Branca band (bestaande uit 6 gitaristen) zal op 12 en 14 maart achtereenvolgens in de Melkweg (Amsterdam) en in de Gigant (Apeldoorn) concerteren.
De groep bracht enkele maanden geleden een 12 inch uit op het 99 label: 'Lesson no. 1 for electric guitar'/'Dissonance'.
Glenn Branca was in maart 1979 in Nederland als lid van the Static voor een concert met de Minny Pops in Eindhoven. Daarna maakte hij deel uit van the Theoretical Girls.
De muziek bestaat uit zes minimale en vnl. ritmsiche gitaarpartijen, waar Glenn lekker op kan scheuren. Zo was het in ieder geval een jaar geleden tijdens één van de eerste uitvoeringen van zijn 'Lesson no. 1 . . .'

VAPORS

Deze engelse vijfmans formatie (drums, gitaren en bas) maakt een soort poppy new wave, met veel snelle nummers. 'Turning Japanese' is hun bekendste single en is in menige Juke-boks te vinden. Deze staat op de 'New clear days'-LP. In maart zal hun nieuwe LP uitkomen.

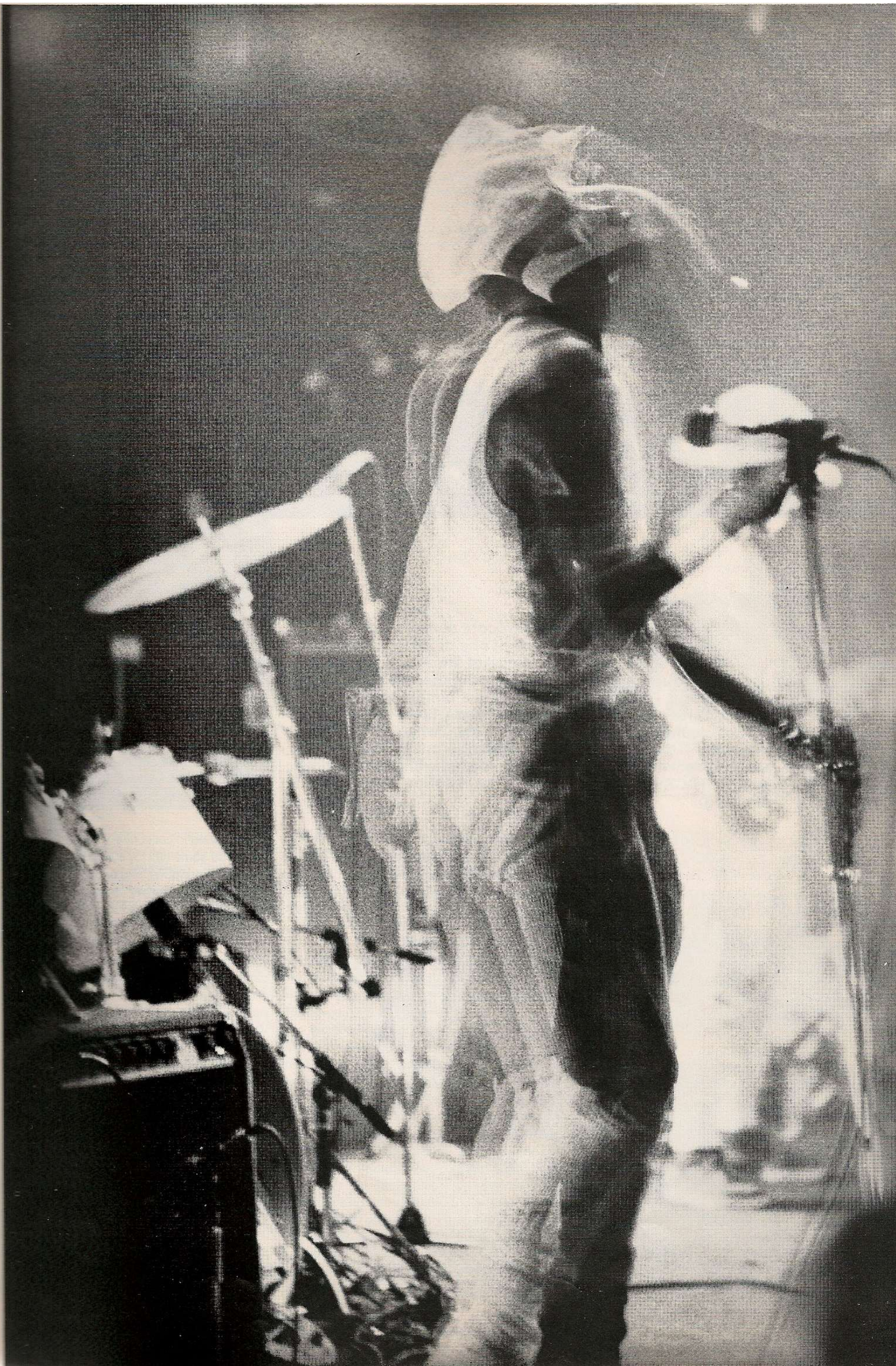
POISON GIRLS

Engelse drie-mans en vrouw formatie. Zij brachten laatst een LP uit op Crass-records. De muziek is echter niet zo Crass-achtig, er zijn rustiger songs met de zang van de gezette Vi Subversa (moeder van Honey Bane uit de Fatal Microbes).

SIMPLE MINDS

Reeds drie LP's hebben de Simple Minds uitgebracht: Life in a Day ('79), Reel to Reel Cacophony ('79) en Empires and Dance ('80). Op deze LP's ontwikkelde de Simple Minds zich tot een sterk elektronisch muziek makende groep, die evenwel dansbaar is.

Basement5 *foto: Anton Corbijn*

tekst: Klaus Mäck

ROCK AGAINST

MBURG

Hamburg has his reputation as a heavy hardcore center since the first days of our modern music. We were proud of one of the only real punk places. The KRAWALL 2000 down at fishmarket starring pogo troups, films and meetings. Tough trouble around 1980 finished this fun - fights between punks + teds, punks + police, punks + pimps (lots of truck-fucking down there) leave destroyed pubs and heads. Election time came and police forces cleaned up the last quarters of town where all the punks met everyday + night; they did it so well it was dangerous to go there with a leather jacket: it became quiet, depressive, loaded with fear and hate. (see my article in ROCK SESSION 5, coming out in spring by ROWOHLT VERLAG Hamburg).

New music ideas grew in the back rooms, long unnoticed but the first ZICKZACK-productions indicated the directions: 'Better too much than too less!' – one of the mottos of this new label – what means more originality and less commerciality. All groups sing in german, mostly produced in 4-canal-home-studios but also 16-track-studios were used. Then they do a thousand what covers the costs – and not many sell more.

The **Geisterfahrer** (ghost-drivers) with oily machine rock is by the way the first group in Hamburg who changed to a major label – Phonogram produced their album 'Schatten Voraus' which gets good critics cause they show germans have the same qualities as the english Joy Division – they get bad critics cause of their labelchange. But don't listen to me-my voice is false! (Their own words!) It's Joy/Depression – music for silent hours.

At the same time **Abwärts** produced their first LP 'Amok/Koma' after their alternative hit-single 'Computerstaat', both are the most sold small-label-records, nearly 10.000 copies (LP) by this time. They did two tours in Germany, one as a support for The CURE, and wake interests as well rom sub-local pogo scenes as from downstairs rock fanatics – their special sound with monoton drums in full speed, words bubbling in comic speech with these crazy percussion – and violin-effects – a transfer of the world of motorways + accidents, rats + supermarkets, jokes + hoax – on records can only be a memory of their live gigs. Gotta see it!

For newcomers, Abwärts means exactly the opposite of upwards, and they do their next tour in March/April together with **Front,** another ZZ-group with plans to do a second single. Not yet finished with school – playing a very own music-although familiar but professional – 'very alternative-dying in collective' – sure they got abilities to do some hits for Deutschland. Deutschland you were quiet long enough.

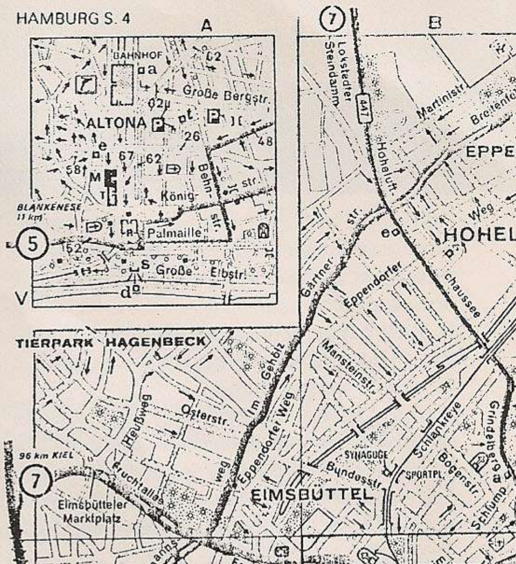
Der Spielverderber' is a collage of soundtracks of Donald Fucks Film Productions (gotta see 'Unter Schleyern', 'Die Endlösung', ridiculous . . .!) -absolute cult product cause it features german punk popes – suspect phone-calls dealing with football scandals (remember the third goal during prolongation WM 66?) – painful tape loops and I sing you 'Born under a wandrin' star' accompanied by Donalds child organ. Horrible!

Andy Giorbino – solo-artist on guitar and synthis – tells stuttering the kaputte story of 'Hänsel + Gretel' (Grimm fairy tale) -ready for your hitparade. Four more songs are a bit too residentish or strange – only for pure fans. The first ZZ-tape production 'Frechheit siegt' is more obstinate, but mature and listenable – find yourself in strange echo phonecall love connections-!-

Schön (it's beautiful!) unknown professional – distorted voice complains for more jazz drums – in the end child squeaks for turning more studio knobs – not the usual modern record.

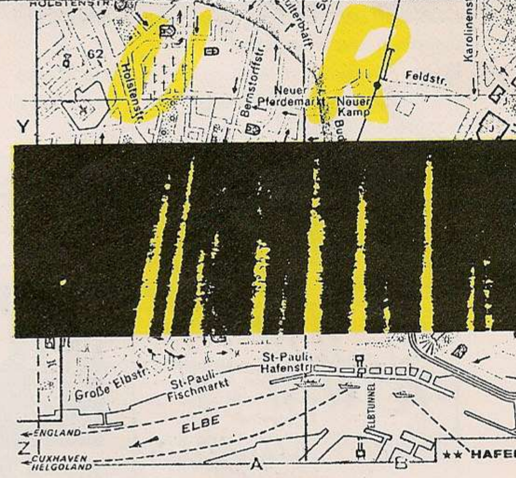
Palais Schaumburg – home of the hits-fast

HAMBURG

and short – living rhythm of modern disco cities happy as never – dead as fish – from Moskow up to Kiel – I'm swimming swimming – Holger Hiller chasing his guitar through Dr. Korgs wonder-garden sings his disillusioning love declarations – I'm just a little telephone – FM Einheit (percussion with Abwärts) trashing his drums no seat can hold him – Schwyzer Thomas supplies more oblique synthi elements – heads off! one of the best new productions. They'll do support for the german PERE UBU-tour.

Aus Lauter Liebe – the Crass art cover deceives the blind fan – delights the true fan – legendary Jäki Eldorado shows you how to pogo – recorded in a collapsing Berlin summer flat with two cheap tape recorders – with two lovable earworms! Jäki alias Dr. Glori just did his second masterpiece, a cover version of an old DDR-Nina Hagen-Hit. (The doc is running the independent new music-store in Hamburg under the same name – a coproduction with Rip Off, which is the largest small label distribution in Germany – exchanging and dealing with Atatak, Monogam, Rondo, No fun etc. and mainly for all the Zickzack-products).

The guys from **Hermann's Orgie** organise another small label 'MODERNE MUSIK' and published their own single and LP and some other homegrown pogo bands **(Slime/Napalm)** – fresh-live-honest-radical! Disharmonies of the modern world they entitled their record – supported by saxophone. Fine!

Big Balls and the Great White Idiot – 1980 – the dignity of man is unimpeachable – their third LP in England – after two bad experiences with Teldec deals they did it in own responsibility – a mixture of hard rock, good old '77-punk and ramonish rock – better than the first two albums is this a piece you wouldn't believe it is made in West-Germany.

More pogo comes from the **Buttocks** and the **Razors** who are local heroes from Krawall times on to now in the hardcore scene: for those who like it: I don't know many groups who play faster or harder. Olympic qualities: kill the cops: Scheiss Zick Zack: they are produced by Konnekschen label who did two live-sampler before: Into the Future and In die Zukunft (Dec. '78 + June '79) with various german now well-known bands as D.A.F., Mittagspause, Coroners, Male, Kleenex, Abwärts, and Razors and Buttocks – documents of the beginning.

Have an ear to our new music – and you wish you would have more. Better too many ears than too less.

John Cooper Clarke:
the guardian angels are watching me

with us the next time. I like it. It's a lot easier, more groovy, you know what I mean. I don't have to be talkin' all the time. It's not natural to just talk non-stop for an hour.

B: Well, it does seem to come out kind of automatic. Do you have to actually laugh about it yourself when you write it?

J: Yes, I have to laugh about it, But I have to switch in automatic definitely when I'm doin' a gig, you know. It's the very speed of it that helps me remember the words, you know. If I'd stop for a couple of seconds that'll be severe. It would all disappear.

B: Are you in support of space-programs?

J: Yes, I'm right behind it. They wouldn't spent it on nothing than building more atombombs, otherwhise, wouldn't they?

B: Sure, that's what I think

J: But I really liked that book of yours I saw here on my last Dutch tour, the one that consisted solely of pictures of the sky at night. What's the artist's name who did it?

B: Imi Knoebel. He lives in Düsseldorf, and also was a Joseph Beuys-scholar, like me, only he is a more established artist.

J: Knoebel! Marvelous, really good.

B: I'm considering to make it into a movie, each sequence probably of same duration.

J: That would be just like walkin' in space after a few minutes, wouldn't it. But safer . . .

B: Great you remember that book so well.

J: Yes, I was really impressed with that book.

B: What's on your mind lately? Do you spent a lot of time leading a domestic life?

J: That's the point. I'm really very physically unsettled, you know. I'm thinking about (laughing) . . . getting a place to live in Londen most of the time. I don't have anywhere that I view as permanent now, the place is too small and it just won't do. 'Cause I wanna get a decent soundsystem, things like that, yes, I'm thinking about acquisitions (laughs).

B: Well you allready have the Art-synthi, right?

J: It gets a bit alienating though, me sitting there with my tape-recorder and earphones, you know, and my girlfriend not really knowing what's going on as well.

B: Yeah, it can get a bit reclusive.

J: Yes, you can't do it really (laughs).

B: Do you live inside of society, or are you the Outsider-On-Edge?

J: Oh, in, in! . . . yes, yes.

B: I mean not only during your public appearances, but also in your day-to-day life?

J: (laughing) Yeah, sure . . . That's all I've got . . .

Mister, . . . eh, eh . . . what do you call it? Mister Normal . . .

B: Mister what?

J: Mister Normal (laughing).

B: Same here. I feel like I'm getting more and more Normal all the time.

J: I'm one of the few people in our time that works for a living.

B: Yes, contributing, manifestations . . .

J: I'm a Pillar of Society! Ha, ha, ha . . . So would you and Boa like to come along with me now, off to the next gig in Apeldoorn?

B: Apeldoorn? In a literal translation that would mean the city of 'Aplle-Thorn'. That relates to you, right? But no, but we can accompany you both to get of this city. Would you like to stop at this new coffeeschop Royaal right behind the Queen's Palace? It's very well possible that some of your fans are hanging out there.

J: Yeah, yeah, I'd like to exchange some contact. Can we John? John II: Yes, we have about half an hour.

J: Oh well, say Boa, you think you could play that tape for me with the poem of Al Capone from last night's gig at Paradiso?

Boa: Yes, sure, I'll do that. And then we split . . .

Discography John Cooper Clarke.

The Crap stops here - *Rabit Entertainments limited 1980.*

Où est la maison de fromage, svp? - *Virgin records 1980.*

EFFENAAR 040-448861

13.3. Bush Tetras, Bongos + Y Pants. (3 x N.Y.)
21.3. U.K. Subs + Cheap 'n Nasty.
27.3. Josef K.
04.4. Pauline Murray & Invisible Girls.
12.4. Poison Girls + Annie Anxiety.

VERA

Oosterstraat 44
GRONINGEN

zo. 22 mrt.	MINIPOPS + DAS WESEN
do. 26 mrt.	THOMPSON TWINS
zo. 29 mrt.	POISON GIRLS
do. 2 apr.	JOSEF K
zo. 5 apr.	LINTON KWESI JOHNSON
zo. 12 apr.	BASEMENT 5

See you, when the lights go low, Joe.

Paard van Troje

P R O G R A M M A

za 14	sammy america's ghaspetti voorprogramma: articals	f5,-
do 19	u k subs + napalm	f7,50
vr 20	paul stephenson	
za 21	strawberry jam + warning	f4,-
do 26	open podium	
vr 27	poison girls + voorprogramma	f5,-
za 28	Margriet Eshuis	f6,-
vr 3	pauline murray + voorpr.	f7,50
za 4	kotx + frozen frog + ?	f5,-
wo 8	incubus theatre	f5,-
vr 10	lancee + voorprogramma	f5,-
za 11	basement 5 + voorprogramma	f6,-

PRINSEGRACHT 12 DEN HAAG 070 601838

MELKWEG

vr 13	GLENN STONES	- jazz 'n roots
	JABULA	- jazzrock
za 14	G R O E P E N A V O N D	
	---- REFORGER ---- ---- BACKGAMMON ---- ---- POISON IVY ----	(live opnames door St. POP NED.)
zo 15	SUSPECT	
	JAN KIN	
do 19	P L U R E X presenteert:	
	---- DAS WESEN ---- ---- MINNY POPS ---- ---- NASMAK ----	(live opnames door St. POP NED.)
vr 20	DOE MAAR	- NL pop
za 21	LOS MISMOS	- salza
zo 22	SAIL JOIA	- latin
di 24	CLIMAX BLUES BAND	
do 26	HUMAN SEXUAL RESPONSE	- NY rock
vr 27	ROMAN BUNKA BAND	
za 28	LA FITTE	- NL pop
zo 29	JOSEF K	
wo 1 t/m di 7	B L A C K C I N E M A	
do 9	DE VOLHARDING	
vr 10	DE LAMBRETTA'S	
za 11	HEAVY SMITH BAND	- rock
zo 12	SHOCK	- music & visuals
	VAPORS	

LIJNBAANSGRACHT 234a AMSTERDAM tel. 241777

DOORNROOSJE

GROENEWOUDSEWEG 322 NIJMEGEN
TEL. 080 - 559887 BANK NCB rek.nr. 232440336

PROGRAMMA MAART :

ZAT. 7 : PERE UBU + MINIOON new wave muziek
ZON. 8 : INTERNATIONALE VROUWENDAG V.A. 13.00 UUR + THEATER
DON. 12 : THEATER : TERMIEK
VRIJ. 13 : STUDENTENFEEST + THEATER
ZAT. 14 : BUSH TETRAS + BONGOS new wave muziek
ZON. 15 : COLIN NEWMAN new wave muziek
DON. 19 : THEATER : BEWEGINGSSTUDIO
ZAT. 21 : SIGLO XX + STRUGGLER new wave muziek
DON. 26 : KAAKTHEATER
VRIJ. 27 : SPEEZ FEEST
ZAT. 28 : POISON GIRLS new wave muziek

PROGRAMMA APRIL :

DON. 2 : THEATER : HALLO AMERICA

VRIJ. 3 : ROCKNACHT
DON. 9 : MUZIEK THEATER: MICHEL WAISVISZ
VRIJ. 10 : BASEMENT 5 new wave muziek
ZAT 11 : ANDROIDS OF MU new wave muziek

